

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

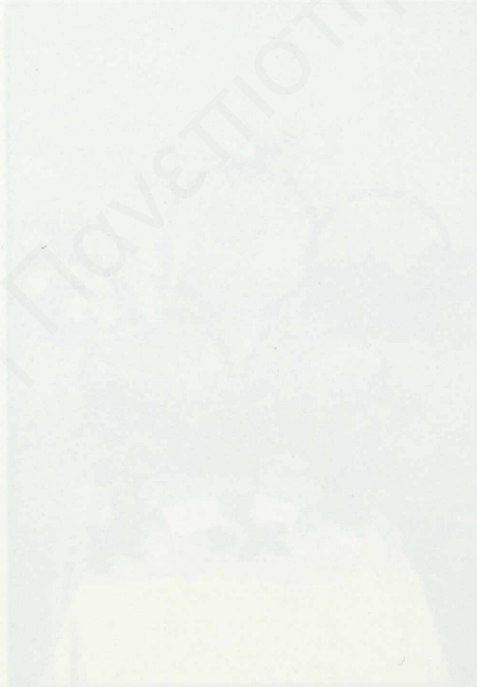
ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

«ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ»
ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1994

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Το σχέδιο των «Πρακτικιστικών» είναι του Τηλέμαχου Κόντου.
Το σχέδιο εξώφυλλου από άνοιγμα Λούλας Κ. Χρυσάνθη.

«ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ»

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1994

ISBN 9952-528-04-6

Τὴν ἔκδοση χορηγεῖ
τὸ Πολιτιστικὸ Κέντρο
τῆς Λαϊκῆς Τράπεζας

Τὰ σχέδια τῶν «Παγκυπριονικῶν» εἶναι τοῦ Τηλέμαχου Κάνθου
Τὸ σχέδιο ἐξωφύλλου ἀπὸ ἀνθοδεσία Λούλλας Κ. Χρυσάνθη

ISBN: 9963-558-04-6

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

«ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ»
ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1994

ΥΜΝΗΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΣΕ ΡΥΘΜΟ ΠΙΝΔΑΡΙΚΟ
ΚΑΙ ΑΛΛΑ

ΑΜΙΛΛΑ

Πρωτογενή Ἀμιλλὰ χορηγούσα τῆς ἀθλητῆς,
τῆς ἀθλητικῆς ἀγωνίας ἀποκατάστασις γενναίου,
πολεμικῆς καὶ λαμπροτάτης οἱ ἀνοίγει οἱ κοίτης,
γὰρ χωρὶς ἴσως ἦσαν τὸ ἀθλημα κινεῖται
μαῦρη στιγμή στὸν Ἑλληνα οἴκον
τὸν φιλικὸν καὶ γενναῖον.
Ἀμιλλὰ ἀμόσχητος τῆς Ὀλύμπου δια, ὃ πολυσέβαστη,
ἐπιόντις ἀγῶνας τῆς κοίτης
ἀπὸ τῆς Κίπρου τὸ ἐπισημὸν Χαίρει!

ΑΜΙΛΛΑ

Σεμνόπρεπη Ἄμιλλα χαριτοδότρια τοῦ ἀθλητῆ,
τοῦ ἀθλητισμοῦ παντάνασσα γενναιόδωρη,
πολύμορφα καὶ λαμπροτίμητα σὲ ὑμνοῦνε οἱ ποιητές,
γιατὶ χωρὶς ἐσένα θάταν τὸ ἄθλημα κακόδοξο
μαύρη στιγμή στὸν Ἕλληνα οὐρανὸ
τὸν φίλανδρο καὶ πεντακάθαρο.
Ἄμιλλα ὁμόθρονη τοῦ Ὀλύμπιου Δία, ᾧ πολυσέβαστη,
καλόπνευστος ἀγέρας σοῦ κομίζει
ἀπὸ τὴν Κύπρο τὸ ἐπουράνιο Χαῖρε!

ΑΛΛΙΜΑ

**ΕΘΝΙΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΥΠΡΟΥ**

*Δωροδοτεῖς δοξαστικά
τοῦ ἀθλητισμοῦ τὸ πνεῦμα
γι' αὐτὸ τὰ νιάτα
πορφυρογέννητο παγκυπριονίκη
σὲ ἀνακηρύττουν.*

ΣΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ
ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΣΤΗΝ ΕΦΟΡΕΙΑ

*Ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀρχόντισσα τῆς Κύπρου Παναγία
τὴν παμβασιλίσσα καὶ διαφυλάκτρα τῶν ἀγώνων,
τὴν πανμητέρα, νὰ εὐλογεῖ
αὐτοὺς ποὺ ὑπηρετοῦν τὸ πνεῦμα τῶν ἀγώνων
πάντα φιλάγρυπνοι καὶ πάντα καρποφόροι,
τῆς εὐνομίας εὐρύστερνοι φρουροί.*

ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μιά σύναξη όρφικη σᾶς καταγράφω ἐσᾶς
πού τό πανύμνητο τῆς Ὀλυμπίας πνεῦμα
στά χέρια σας κρατᾶτε ἀνθό πνευματικό, καλόφημο,
κι εὐφρόσυνα τοὺς λόγους ὑποδέχεστε κι εὐήκοα
καί μές στά στήθη καλλιεργεῖται μιᾶ ἄνοιξη
καλόμοιρη γιά τῶν Κυπρίων τὰ νέα βλαστάρια.
Πάντοτε οἱ πρόγονοι κρατοῦν τῆς εὐτεκνίας τό βάρος.
Χαίρετε οἱ Κύπριοι, χαίρετε οἱ ὀλυμπιοτρόφοι
καί νᾶναι ἡ κάθε πράξη σας τῆς ἀρετῆς ἀνταύγεια
καί ἡ ὁρμή σας ἀγωνιστική καί πάντοτε καλόφημη.

ΚΥΠΡΙΟΙ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Τὴν Ὀλυμπία, τό σῆμα καρδίας καί λογισμοῦ
κύβητος μέ πνεῦμα χριστοῦ κοσμεῖ.
Τῆς ἀρετῆς ἡ ἀγάπη λάμπει μέσ ἀπὸ στήθη

ΣΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ
ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἡ σύναξη πανύμνητη ἂν ὑπηρετεῖ τό πνεῦμα.

Ἡ σύναξή σας ἦθος εὐσομο, Ἑλληνες τῆς Κύπρου,
ὑπηρετεῖ τό πνεῦμα τοῦ ἀθλητῆ μέ ἑλληνικά φωνήεντα
καί πεντακάθαρο οὐρανό.

Σκέψεις σοφές καί γνώσεις πλουτοθρόφες
τό στήθος ἀνασταίνουνε καί λειτουργοῦνε τό μυαλό
μέ τῆ χειρονομία τῆς Ὀλυμπίας
φιλοσοφία τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς.

Ἀπὸ τὰ βάθη ὁ Πίνδαρος τὸν στίχο μαστορεύει:
Ἰσόθεος ὁ ἀθλητῆς φιλόσοφος.

ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ Ε' ΣΥΝΟΔΟ

Ὁ στίβος εἶναι πάντοτε παράδεισος
– Ἀρχάγγελοι τὰ νιάτα μὲς στὴν ἄθλησή τους
τιμοῦν τὸ νόημα τῆς ζωῆς,
τιμοῦν τὴν ἄμιλλα.

Ἰσόμοιρα τὴν ἐποπτεία τιμᾶ,
τὸ Ἑλληνικὸ τῆς σθένης.

Ἐπίγραμμα στὸν ἔκθαμβο οὐρανὸ μας καταγράφω:
«ἥρωας ὅπου τιμᾶ τὴν ἄθληση
καὶ δευτερότοκος τοῦ Δία πατέρα».

ΚΥΠΡΙΟΙ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Τὴν Ὀλυμπία, τὸ σύνορο καρδιάς καὶ λογισμοῦ
κύκλος μὲ πνεῦμα χρυσαφὶ κοσμεῖ.
Τῆς ἄμιλλας ἢ φλόγα λάμπει μὲς στὰ στήθη
τῶν ἀθλητῶν νοητὰ
καὶ ὑπέροχη τὴ νίκη εὐαγγελίζει.

Προσκυνητὲς ἀπὸ τὴν Κύπρο καταθέτουν
μ' ἑλληνικὴ ἀρετὴ τὸν σεβασμὸ τους.

Ἠχήστε οἱ σάλπιγγες! ἐδῶ θὰ εὐδοκιμήσουν
λόγος ἐπαινετὸς καὶ δῶρημα φιλίας,
πανέλληνες δεσμοὶ
καὶ εὐάγγελες προτάσεις.

Φλόγα νοερὴ καὶ ἀθλητικὸ ἦθος
γυρίζοντας στὴν Κύπρο θὰ κομίσουν
στὶς προφυρὲς καρδιές τους.

Ἠχήστε οἱ σάλπιγγες, ἤχήστε!

ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Μνήμη Τάκη Δόξα

Τὴν Ὀλυμπία, θεϊκὸ σημάδι,
σύνορο του νου καὶ τῆς καρδιάς
θερμὴ σταγόνα ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ θεοῦ,
πρῶτη μου συλλογὴ τὴν τάζω.

Εἶν' τούτη μιὰ βουνοκορφὴ τοῦ πνεύματος.
Τὴν προσκυνῶ μ' ἐλιάς κλωνάρι ἀπὸ τὴν Κύπρο
κι ἐναποθέτω στὸ βωμὸ τῆς
τῆ λευτεριά τῆς Κύπρου, πόθο ἀσίγαστο.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΗ

(ἀπὸ τὴ Μάλτα 1993)

Τὸ ἦθος μου πρόβαλα σὲ ξένη γῆ
πιστὸς τῆς ἀμιλλας πολίτης.
Ὁρθόδοξα τὴν ἀρετὴ ὑπηρέτησα μ' ἑλληνοπρέπεια
καὶ σέβας στὸν Θεό.

Μὴ ρίξετε τὴν πύλη ἢ τὰ τείχη νὰ διαβῶ.
Στὴν πόλη μου τὸ χρέος μου καταθέτω
μὲ τῆς καρδιάς τὸ πύρωμα
καὶ τὸ βαρὺ χρυσὸ τοῦ λογισμοῦ.

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΥΜΠΕΡΤΕΝ

Τὸν Κουμπερτέν μὲ γράμματα χρυσὰ
στά στάδια ζωγραφίζω,
ἀπλώνω γύρω του τοῦ ἀθλήματος τὸ πάθος
μὲ τὰ ἑπτὰ χρώματα τῆς Ἰριδᾶς,
κοῦρο, τὸν λέω, λεβέντη καὶ ἀρχαιοέλληνα
γιατὶ ἡ ψυχὴ μοιράζεται τὴ δόξα μὲ τὸ σῶμα.
Ὅποιος τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλλήνα λατρεύει
Ἑλληνας εἶναι κι ἀδελφός μας.

ΣΤΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΒΙΚΕΛΑ

Ἡ Ὀλυμπία μὲς στὴν καρδιά μας περιφέρεται
μὲ τὴ σημαία τῆς ἀμιλλᾶς.
Ἰσόμοιρο κι ἰσαγγελο στοὺς νέους καιροὺς
ὀλυμπιακὰ γραμμένο τ' ὄνομά σου
σε ἴστο νεοέλληνα, Βικέλα,
ἀθλητικὰ ἐξυμνεῖ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα.

Πάντα τῆς Ὀλυμπίας ἡ φλόγα
θὰ πάλλει ἀθλητικὰ μπροστὰ στὴ μνήμη σου.
Κι ἂν ἀρετὴ νὰ συλλαμβάνεις τὴν ἰδέα,
ἰσότιμη ἀρετὴ κι ἡ δύναμη ποὺ πλέκει
σὲ πράξη τὴν ἰδέα.

Χαῖρε, λοιπόν, τῆς Ὀλυμπίας καινούργιο κόσμημα
μὲς στὸν παγκόσμιο πιά ρυθμὸ τῆς,
ἀνανεωτὴ κι Ὀλυμπιονίκη τῆς ἰδέας.

ΣΤΟΝ ΝΤΙΝΟ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

Ὡς ἔφηβος μὲ νίκες κέρδισα τὴ δόξα
στὰ στάδια τῶν Κυπρίων Ἑλλήνων,
σκληρὰ στὴν ἀσκήση ὑποτάζοντας τὸ σῶμα.
Ἡ δάφνη ἄς στεφανῶνει τοὺς γονιούς μου.

Ὑστερα ἀσκοῦσα ὀμάδες νέων
ἐκεῖ στὰ χρόνια τῶν θρανίων
μὲ τὴ συνείδηση τοῦ χρέους.
Καμάρι μου τὰ νιάτα ποὺ στεφάνωσαν τὴν ἄμιλλα.

Τώρα δεσμώτης του γραφείου ὑπηρετῶ
τοῦ ἀθλητισμοῦ τὸ πνεῦμα
τὴν νίκη τῆς συνείδησης προσμένοντας
Ὀλυμπιακὰ σὰν τίμιος Ἕλληνας.

Ὑπόσχομαι:

Στὸν ἀντικαταστάτη μου νὰ παραδώσω τὴ σκυτάλη
ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα καὶ εἰρηνικὰ
τοῦ χρέους Ὀλυμπιονίκης.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΗΡΩ ΜΙΤΣΙΔΟΥ ΙΕΡΕΙΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Ὁ στίβος, μέγα πάθος τῆς ζωῆς, σ' εὐφραίνει.
Στὴν ἐφηβεία σου γνώρισες τὴ δάφνη τῶν ἀγώνων
ἕψος ψυχῆς καὶ ἐξαιρετο ἦθος.
Τώρα μετρᾷς τὶς ὀμορφιές τοῦ ἀθλήματος ἀπ' τὶς κερκίδες,
γίνεσαι πολυνίκης τῶν δεκαῆξι σου Μαΐων,
ἀναπολεῖς σὲ δύσκολες στιγμὲς χρυσὰ μετάρια,
τῆς ἄμιλλας ἀγέρωχη Ἑλληνίδα,
καύχημα ἀθλητικὸ τῆς Λευκωσίας μας...
Τὸ παρελθόν σου τὸ ἔνδοξο σὲ χαιρετᾷ παντοῦ καὶ πάντα.
Ἡ δάφνη τῆς ψυχῆς δὲν ἔχει μαρασμό.

ΣΤΟΝ ΝΤΙΝΟ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

ΣΤΟΝ ΚΥΠΡΙΟ ΝΙΚΗΤΗ ΤΩΝ
ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ἄν κάποτε τὸν Πίνδαρο ἀντικρύσω
στὰ Ἠλύσια Ὁρθόδοξα Πεδία –
Κεῖνος πανεύφημος ἀρχάγγελος τῶν ὕμνων
κι ἐγὼ νησιώτης μὲ δωρήματα στὴ λαμπροφόρα Κύπρο,
συνώνυμος τῶν ἤχων τῆς –
θὰ ἐκλιπαρήσω τὴν πολύφθογγη λαλιά του
νὰ ὑμνήσει τὸ μυσταγωγὸ τοῦ στίβου στὸ τριπλὸ ἄλμα
τὸν Μάριο Χατζηανδρέου, ποὺ χάρισε τὴ νικοφόρα λάμψη
στὴν Κύπρο μας σὲ ξένη γῆ ὑψηλόφρονας,
ἡγεμονίδα ἀνακηρύσσοντας τὴ νῆσο του!

ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ
ΔΙΑΔΟΧΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ

Νίκη ἀθλητῆ
Νίκη λαοῦ

ΣΤΟΝ ΚΥΠΡΙΟ ΝΙΚΗΤΗ ΤΩΝ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΚΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τὸν Μαραθῶνιο ἄθλημα ζωῆς
ἀνέδειξες μ' εὐπρέπεια Ἕλληνα
πρωταθλητὴ παγκυπριονίκη Περικλῆ
τῆς Πάφου ἐξέχοντα βλαστέ.

ΤΥΜΝΑΣΙΑΔΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ 1991

ΣΤΟΝ ΝΙΚΗΤΗ ΤΟΥ ΑΚΟΝΤΙΟΥ
ΠΑΡΑΠΛΗΓΙΚΟ ΝΙΚΟ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Ἡ θέληση ν' ἀσκήσεις τὸ κορμὶ
τῶν ποδαριῶν νικώντας τὴν ἀδυναμία
πρωτόθρονο σὲ ἀνέδειξε τοῦ στίβου
τῆς Κύπρου ἰσάξιο διαλαλητή.

ΓΥΜΝΑΣΙΑΔΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ 1994

Ξέχωρη ουσία ή εφηβεία στο βίο
ιδέα με τὸν πλατὺ οὐρανὸ της.
Σῶμα καὶ πνεῦμα δοκιμάζουν
θρανία καὶ στάδια
νὰ βροῦν τὸ δρόμο πὸν ὀδηγεῖ
στὰ ἐφτάφωτα λειβάδια τοῦ Θεοῦ.
Ἡ γνώση κι ὁ ἀριθμὸς κοντὰ
στὴ λιτανεία τῆς μουσικῆς
ἀλλὰ καὶ τοῦ κορμιοῦ τὸ σχῆμα,
ἡ ὑγεία κι ἡ ὁμορφιά του.

Ἦχήστε οἱ σάλπιγγες τῶν Γυμνασίων,
τῆς εφηβείας οἱ ἄγγελοι νὰ σκορπιστοῦν
μὲ τὰ χαμόγελα τῶν οὐρανῶν στὸ στάδιο.
Καὶ τῶν κερκίδων οἱ ἔφηβοι ἄς βροντήξουν
καλλίδοξους ἐπαίνους
στὴν ἄμιλλα, πὸν ἀπλώνει ἀπλόχερα
στεφανωμένα χέρια στὰ κεφάλια
τῶν ἀθλητῶν χωρὶς διακρίσεις.
Ἡ νίκη κάθε ἐφήβου νίκη τῶν ἐφήβων
δλου τοῦ κόσμου.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ὁ ἐντιμὸς φίλαθλος τοῦ κάθε ἀθλήματος
εὐδαιμονεῖ στὴν ἄμιλλα τῶν νέων
δοξαστικὸ ἦχο στέλλει στὴν ἀτμόσφαιρα,
μετάγγιση αἵματος στὴν ἀντοχή καὶ τέχνη,
ἐπίνευση θεϊκὴ στὴν πρόθεση γιὰ νίκη.
Εἶναι θεοῦ εὐλογία στὶς γειτονιὲς τῶν κρίνων
κι ἓνας μεγάλος ὕμνος στὸ κορμί τοῦ νέου.
Χαῖρε, λοιπόν, ὁ φίλαθλος
ὁ μέγας ὀφθαλμὸς τῶν θαυμασμῶν.

ΓΥΜΝΑΣΙΑΔΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ 1994

Ελευθερία οὐσία ἡ ἐρημία στὸ βίον
ἴδω με τὸν πλατὺ οὐρανὸ τῆς
Τύβου καὶ πνεῦμα δοκιμάζον
ὄρανα καὶ στάδια
νὰ βροῦν τὸ δρόμο πρὸς ὀμίση
στὰ ἐπιτόρπιτα λιβάδια τοῦ Θεοῦ.
Ἢ γνῶσον καὶ ὁ ἀριεὶς κοντὰ
στὴ λιτανεὶα τῆς μουσικῆς
ἀλλὰ καὶ τοῦ κορμιοῦ τὸ σῆμα.
Ἢ ἄγρια καὶ ἡ ἀνομιὰ ἄλλοι οὐ

ΣΕ ΑΘΛΗΤΡΙΑ

Στ' ἀθλητικὰ τετράδια τῶν καιρῶν
μὲ γράμματα ὀλυμπιακὰ θὰ γράψω τ' ὄνομά σου
ἔφηβη ἀθλήτρια πού κέρδισες τὴ νίκη
μὲ τὸ σπαθὶ τῆς ἀσκήσεώς σου
καὶ ἔγινες τέλεια δόξα τῶν Ἑλλήνων.

ΔΥΟ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΑ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΣΕ ΑΘΛΗΤΗ

Στὴ θέση τοῦ ἀτυχήματος τριανταφυλλιά
θὰ φυτευτεῖ νὰ σὲ θυμίζει.
Κάθε χρονιά γιὰ μιὰ στιγμή θὰ πέφτει
μαύρη σιγὴ θυμητικὴ ὕστερα ἀπ' τὸν δροκο.

Μὰ τὸ μνημεῖο σου χρυσαφὶ
παντοτεινὸ θὰ λάμπει στὰ ἔαρινά
τὰ μάτια ἐφήβων πού γυμνάζονται
γιὰ ἓνα κλωνάρι δόξα.

ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟ

37^η ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΙΒΟΥ

28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1991 (Λεμεσός-Καίρο)

ΑΝΤΡΑΣ

Ψάλλε το μέγαλο Έλληνας της Κύπρου,
ψάλλε το μέγαλο Έλληνας της γης
ψάλλε το μέγαλο.

ΓΕΡΕΙΑ

ΔΥΟ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΑ
Έγώ ή
ἀπ' το καὶ τῆς Ἀριστείας τῆ φύσιν ἐκείνην
τῆς καρδίας τὸ πνεῦμα σὲ τρεῖς κομμάτια ἔδωκε.
Τὴ μὴ ἀποστέλλει σὲ «Φυλακιστὴ καὶ Λαμπάτη»
ἀπὸ τῆς Λευκωσίας, τὴν Ἀριστεία τῶν Ἀρετῶν,
ἐκπροσωποῦν οἱ στυριαῖοι ἄνθρωποι προσηγορῶν.
Ἐσὺ οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἔνοχοι τῆς πατριδος
τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ μὲς ἡμῶν ὑπηρετοῦν
ἡμεῖς ὑπερασπιστὲς ἡμεῶν καὶ ἑσῶν.
Τὰ μνηστικά τους ἀνήρτια στο στήθος καθενὸς μας.

ΑΝΤΡΑΣ

Ἐδὼ οἱ δεκατρεῖς ἀγωνιστὲς ἐμφαίνονται
τὸν θάνατό τῆς ἀθανασίας.
Ἄπ' ἡμῶν ἔχοντ' ἐνὶ θυμῷ θύρα
σὲ ἑλληνικὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
Ἐν ἡσπέρῃ ἀντάμωσαν τὸ χόρο καὶ τὸν νύμφον
ἐπὶ μαρμαρένια ἄλεια.
Ὁ θάνατος τοῦ ἀντριωμένου
θάνατος δὲν λογίζεται.
Ἔναι μὴ ἀγγελικὴ γοῶν τὰ μνηστικά
σὲ κέρτινοις φραγμαῖς φυλακισμένα
χρησὴ τοῦ διαλαλεῖ τὴ μοῦσική τῶν ὀνομάτων,
συνώνυμων τῆς Λευκωσίας:
Πατάσος, Δημητρίου, Κιρκιολῆς,
Ζάκος, Μιχαὴλ καὶ Παναγιώτης,
Παλλιαριδῆς, Μιχραμῆς καὶ Κουσιόφτας,
Λένος καὶ Δρόσιος, Μάτης καὶ Αἰξεντίου.

ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟ

37^ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΙΒΟΥ

28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1993 (Λευκωσία-Κύπρος)

ΑΝΤΡΑΣ

Ψηλά τὸ μέτωπο Ἑλληνες τῆς Κύπρου,
ψηλά τὸ μέτωπο Ἑλληνες τῆς γῆς
ψηλά τὸ μέτωπο.

ΙΕΡΕΙΑ

Ἐγὼ ἢ Ἑλληνίδα τῆς Κύπρου πρώτη ἱέρεια
ἀπ' τὸ ναὸ τῆς Ἀρετῆς τῆ φλόγα ἐτούτη
μὲ τῆς καρδιάς τὸ πύρωμα σὲ τρεῖς μοιράζω δάδες.
Τῇ μιᾷ ἀποστέλλω στὰ «Φυλακισμένα Μνήματα»
ὅπου τῇ Λευτεριά, τὴν Ἀρετὴ τῶν Ἀρετῶν,
ἐκπροσωποῦν οἱ σταυρικές θυσίες ἡρωομαρτύρων.
Ἐτοῦτοι οἱ μάρτυρες κι οἱ ἅγιοι τῆς πατρίδας
τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ μας ἦθος ὑπηρετήσαν
τίμιοι ὑπερασπιστὲς βωμῶν καὶ ἐστιῶν.
Τὰ μνήματά τους μνήματα στο στήθος καθενός μας.

ΑΝΤΡΑΣ

Ἐδῶ οἱ δεκατρεῖς ἀγωνιστὲς εὐφραίνονται
τὸν ὕπνο τῆς ἀθανασίας.
Ἄπ' τὴν ἀγχόνῃ ἐννιά ὑψώθηκαν
στὰ ἑλληνικὰ βασίλεια τοῦ Θεοῦ.
Οἱ τέσσερις ἀντάμωσαν τὸ χάρο καὶ τὸν νίκησαν
στὰ μαρμαρένια ἀλώνια.
Ὁ θάνατος τοῦ ἀντρειωμένου
θάνατος δὲν λογιέται.
Εἶναι μιὰ ἀγγελικὴ γραφὴ τὰ μνήματα
σὲ πέτρινους φραγμοὺς φυλακισμένα
γραμμὴ πού διαλαλεῖ τὴ μουσικὴ τῶν ὀνομάτων,
συνώνυμων τῆς Λευτεριάς:
Πατάτσος, Δημητρίου, Καραολής,
Ζάκος, Μιχαὴλ καὶ Παναγίδης,
Παλληκαρίδης, Μαυρομμάτης καὶ Κουτσόφτας,
Λένας καὶ Δράκος, Μάτσης καὶ Αὐξεντίου.

ΟΙ ΔΥΟ

Σ' αὐτοὺς τιμὴ καὶ δόξα τοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

ΙΕΡΕΙΑ

Τῆ δεύτερη στοὺς Ἑλλαδίτες ἀδελφούς μας στέλλω
στὸν Τύμβο τῆς Μακεδονίτισσας πού δείχνει
τῆ συναντίληψη γιὰ τὰ ἐθνικά μας χρέη
προμετωπίδα ἐλληνική.

Τὰ παλληκάρια τῶν Ἑλλήνων πρόθυμα
χέρι μὲ χέρι μὲ τὰ ντόπια νιάτα
το στήθος ἀντιτάξανε ξανά στίς Κύπριες Θερμοπύλες
ἀνάμνηση παλιῶν μας πράξεων.
Εὐγνωμοσύνης μύρο στάζει ἀπὸ τὸ λόγο μας,
ἓνα δεμάτι εὐχαριστίες πασχαλινές,
γιατὶ τὸν ὄρκο τους κρατήσανε ἄξια.
Μὲ τὸ αἷμα τους στήν εἰσβολὴ τῶν ξένων
ἐμπόδιο ἐστήσαν σωστικό.

ΑΝΤΡΑΣ

Ἄραδιαστά τὰ μνήματα μιλοῦν
μὲς στήν ἐκφραστικὴ σιωπὴ τους τὴν κατάλευκη
γιὰ τὴν ἀξία τοῦ χρέους.
Εἶν' ἅγιοι τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀντίστασης.
Τὰ ὀνόματά τους ἀνοιξὴ βασιλικὴ
καὶ παραδείσιον ἦθος:
Λάμπρος, Ἀρτέμης καὶ Ὀδυσσεῆας
Εὐδώρας, Ἐλευθέριος καὶ Δῶρος
Ἀλέξανδρος, Θεοφάνης καὶ Μενέλαος
πολύπτυχος κατάλογος τῶν ὀνομάτων
ἀνθυπολοχαγοί, λοχίες, ἀρχιλοχίες,
ὀπλίτες τοῦ Θεοῦ ἀπ' τὴν Κύπρο
κι ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, τίς Σέρρες, τὰ Καλάβρυτα,
τῆ Ζάκυνθο, χωριὰ καὶ πολιτείες
μ' ἐλληνικά φωνήεντα,
οἱ γονικοὶ τους τόποι ὑπέροχη τιμὴ
νὰ τοὺς τιμοῦμε.

ΟΙ ΔΥΟ

Σ' αὐτοὺς τιμὴ καὶ δόξα τοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

ΙΕΡΕΙΑ

Στῆς Λευκωσίας τὸ στάδιο ἢ τρίτη δάδα
ἄς ὑψωθεῖ στοῦ Ἀπόλλωνα τὸν ἥλιο ἀντίκρου
φιλία κι εἰρήνη ν' ἀποστέλλει στίς καρδιές μας
τὸ μήνυμα τῆς ἀνθρωπιᾶς
τὴν καλωσύνη νὰ ὑμνολογεῖ
κι ἀπάνω ἀπ' ὄλα τὴν ὑγεία καὶ τὴ χαρὰ
τῶν ἄλκιμων σωμάτων
καὶ τῶν εὐγενικῶν ψυχῶν
μόνιμο φῶς μεσοῦρανα νὰ κυματίζουν.

ΑΝΤΡΑΣ

Τοῦ ἀθλητισμοῦ τὰ στάδια ὀρθώνονται
εὐγένειας κτίσματα ἱερά.
Τὸ ἰδανικὸ τῆς ἄμιλλας σὲ τοῦτα κυριαρχεῖ.
Ἐφηβοι, ὑψώστε τὸ κεφάλι στ' ἀγωνίσματα
τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης νὰ καρπίσει.
Στὴν ἄμιλλα ἢ φιλία εὐδαιμονεῖ,
νικᾷ τίς σκέψεις τίς φτηνές
καὶ σ' ἐτοιμάζει γιὰ ἐντιμὴ χειρονομία
σὲ μέλλον καταπόρφυρο
κι ἐλληνικὸ

ΟΙ ΔΥΟ

Σ' αὐτοὺς τιμὴ καὶ δόξα τοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

ΜΙΚΡΗ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

Ἄπ' τὸν Ἑλληνικὸ κορμὸ μὲ πλοῖα γοργά,
τὶς τρικυμίες νικώντας και τὶς ἀποστάσεις, φτάσαμε
σὲ τοῦτο τὸ εὐφορο νησί πού τ' ὀνομάζουνε οἱ Θεοὶ μας Κύπρο.

Κι' ἀράξαμε στὰ εἰρηνικά του περιγιάλια.
Τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδας στὰ ξανθὰ κεφάλια μας
ἔλαμψε μὲς στὸν κυπριώτικο ἥλιο δεύτερη
δόξα τοῦ οὐρανοῦ και κόσμημα τῶν καρπερῶν ἀγρῶν και τ'
ἀμπελιοῦ

ὄπου φωλιάζει ἡ χάρη τῶν χαρούμενων στιγμῶν.
Μαζὶ και τὴν ὑγεία τοῦ σώματος, τ' ἀθλητικὸ παράστημα,
τῆς ἄσκησης τὸ πάθος, φέραμε ἰσότιμα.
Σμίξαμε φιλικὰ μὲ τὸ λαὸ πού κατοικοῦσε ἐδῶ,
τοῦ δώσαμε τὸ πνεῦμα μας και τὰ ὑψηλά μας ἔθιμα
και πήραμε ἀπὸ τοῦτο τὴν παλιά του πείρα και σταθήκαμε
ᾧμο τὸν ᾧμο δίπλα ν' ἀναστήσουμε πιὸ πάνω τὸ νησί.

Ὁ Ἀπόλλωνας προστάτης τῆς ὑγείας, πού ζωντανεύει μὲ τὸν ἥλιο
τοὺς χυμοὺς
κι ἀνθίζουν και καρποφοροῦνε τὰ φυτὰ κι αὐξάνουνε τὰ ζωντανὰ
και γίνονται λεβέντες τὰ κορμιά, μὲ ἀγάπη συναντήθηκα
μὲ τὴν ἐρώτισσα Ἀφροδίτη, πού γεμίζει χάρη τὶς ψυχές και τὶς
κινήσεις μας

και στὰ ἐπουράνια τὴν ὁμορφιὰν ὑψώνει
νὰ τὴν λατρεύουμε μὲ τῆς καρδιάς τὸ πύρωμα και νὰ μᾶς ἀξιώνει,
παιδιὰ παιδιῶν.

Κι ὅταν ὁ μόχθος τῆς ζωῆς γιὰ τ' ἀγαθὰ ξαλάφρωνε
τῶν παιγνιδιῶν ἀνάτελλεν ἡ ὥρα
τὸ πάλαιμα και τὸ δοκίμι
και τὸ τραγούδι και ὁ χορός.
Ἄκούστε: ξεκινοῦν τὴν ἄθλησή τους οἱ λεβέντες.

Κι ἂν ἦρθαν πόλεμοι σκληροὶ κι ἀμάχες ἀδελφῶν
κι ἂν ξένα πόδια πάτησαν τὴ γῆ μας δὲν προδώσαμε
τὸν πιὸ βαθὺ ἐαυτὸ μας τὸν Ἑλληνικό.
Ἄντέξαμε τὰ βάρη. Καὶ σκυφτοὶ κοιτούσαμε τὸν ἥλιο,
τὸν κυπριώτικο ἥλιο μέσα στὸ γαλάζιο χρῶμα τ' οὐρανοῦ μας
κι ἀντιστεκόμαστε μὲ τὸ δικό μας τρόπο.

Και μόλις πήραμε τὸν πάνω δρόμο και ξανακοιτούσαμε
ἀγέρα λεύτερο τὸ πάθος τῆς παλαιστρας και τῆς ἄθλησης
μεσουρανοῦσε μὲς στὸν κόσμο μας.

Κοιτάχτε, ἡ δάδα τῶν ἀγῶνων φεύγει ἀπὸ τὸ Κούριο
σκυτάλη τῶν παλιῶν πού δίνεται στὰ νέα τῆς Κύπρου νειάτα.
Ἄκούστε τοὺς ρυθμοὺς, ἀκούστε τὶς καρδιές, ἀκούστε τὶς ἀνάσες.

ΧΟΡΙΚΟ

Τὸ φῶς τοῦ ἀθλητισμοῦ
τὰ βήματα φωτίζει,
μετρᾷ μὲ τὸ κορμί
κι ὁ νοῦς ἀνθίζει.

Οἱ λεύτεροι καιροὶ
πανήγυρη σὰν νᾶναι
φουντώνουν τὴν ψυχὴ
διπλά βοηθᾶνε.

Τῆς Κύπρου νέοι βλαστοὶ
τὴν ἄθληση κοιτᾶτε
μ' ὅποια ὥρα και καιρὸ
νὰ προχωρᾶτε.

Κι ἂν ἦρθε κάποτε ἡ θρησκεία τῶν οὐρανῶν μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ
Χριστοῦ στὸ μέτωπό της
κι ἂν δυσκολεύανε τὴν ἄλλοτε χαρούμενη ζωὴ μὲ τ' ἀνθηρὸ της πρόσωπο
κι ἂν τὸ ἄθλημα στὴ χώρα μεταπήδησε στὴν πίστη,
σιγὰ-σιγὰ ἡ παλιά λαχτάρα γιὰ τὴν ἄσκηση τοῦ σώματος γυρνᾷ,
γυρνᾷ στὰ γλέντια τὰ λαμπριάτικα μὲ τὴν Ἀνάσταση Χριστοῦ και
φύσης γύρω.

Κι ἀρχίζει τὸ δοκίμι στὶς αὐλές τῶν ἐκκλησιῶν,
τῶν πηδημάτων τ' ἀγωνίσματα και τ' ἄλλα,
τῶν παιγνιδιῶν οἱ συναγωνισμοί!

Ὡσπου μιὰ μέρα οἱ Ὀλυμπιακοὶ ξεκίνησαν ξανά
πέρα στὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων
κι ἦρθε τὸ μήνυμα ὡς ἐδῶ κι ἀπ' τὴν πασχαλινὴ παράδοση
καινούργιο πνεῦμα Ὀλυμπιακὸ πετιέται κι ὄλο ἀπλώνει,
ἀπλώνει μὲς στὶς τάξεις τῶν ἐφήβων
κι οἱ πολитеῖες γεμίζουν στάδια
γεμίζουν γυμναστήρια,
τοῦτο τὸ πνεῦμα ἀπλώνει στὰ χωριὰ και μετατρέπουνε τ' ἀλώνια
σὲ χώρους ἄθλησης,
κι ἀπλώνει μέσα στὶς ψυχές μας
μὲ ὄνειρα πιὸ μεγάλα
νὰ πᾶμε πιὸ ἔξω ἀπ' τὸ νησί σὲ τίμιους συναγωνισμοὺς
μ' ἄλλες φυλές και χῶρες
μὲ εἰρηνικὲς αἰσθήσεις και χειρονομίες φιλικές.
Και νᾶναι δίπλα μας στὸ στίβο ἰσόμοιρα ἡ γυναίκα.
Ἀγάπη ἔναι ἡ ζωὴ και φρόνημα,
ὑγεία και κάλλος τῆς ψυχῆς και τοῦ κορμιοῦ,
φιλία κι εἰρήνη.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

Φοῖβε, σ' ἐσένα ὦ πνεῦμα τῆς ζωῆς,
ἐμεῖς οἱ Κύπριοι, ἀρχαῖοι Ἀρκαῶδες
πού φύγαμε ἀπ' τὴν πλουτοθρόφα γῆς
τῆς Ἀρκαδίας κομίζοντας χιλιάδες
τὶς ἀπολλώνιες ἀρετὲς κι' αὐτῆς
τῆς γῆς τῆς ἄξιᾶς γίναμε ἀφεντάδες,

Δεόμαστε μὲ βλέμματα ἰλαρὰ
πάντα τὴ χώρα τούτη νὰ κοιτάξεις
καὶ μὲ τὰ βέλη σου τὰ καρπερὰ
τὰ στάρια καὶ τ' ἀμπέλια νὰ ὠριμάξεις,
τὶς γέννες στὰ κοπάδια τὰ ἱερά,
γεμάτα ὑγεία νὰ τὶς χιλιάξεις.

Μ' ἀδερφικὰ καρᾶβια τοὺς γιαλοὺς
κάνε παντοτινὰ ν' ἀσπρολογοῦνε
κι' ἀπ' τῶν βουνῶν τοὺς μητρικοὺς μαστοὺς
τὰ καθαρὰ νερὰ ν' ἀχολογοῦνε
καὶ στὶς κορφές καὶ τοὺς βαθνοὺς δρυμοὺς
δέντρα λεβέντικα νὰ κελαηδοῦνε.

Δῶστε στερνὰ σ' ἐμᾶς τῆς μακρυνῆς
πατρίδας μας ἡ μνήμη πάντα ν' ἄρχει
καὶ νὰ ὀδηγᾶι τὰ βήματα στὴ γῆς
μὲ κάθε ὠραῖο καὶ μουσικὸ πού ὑπάρχει,
ὦ Ἀπόλλωνα, ἦλιε, ὦ πνεῦμα τῆς ζωῆς
καὶ τῆς γενιᾶς μας Κύριε καὶ μονάρχῃ!

ΧΟΡΙΚΟ

Εὐτυχισμένη ἡ χώρα
μὲ ἀθλητικὰ ιδεώδη,
ὑγεία προβάλλει κάλλος
φιλία κι εἰρήνη καὶ ἦθος.

Δόξα στὸ στίβο πρώτη
τίμια ὀδηγῆι τὰ νειάτα.
Δάφνης στεφάνι σ' ὅποιον
ἀσκεῖ σοφὰ τὸ σῶμα.

Δὲν εἶναι τέρμα ἡ νίκη,
εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ πάθους.
Δόξα τοῦ στίβου ἡ ιδέα
κι ἡ ἄμιλλα σκοπὸς του.

ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

II

Ὁ Νικόκλης ἐκ Σαλαμῖνος τῆς Κυπρίας, ἱερός, λαμπερὸς μὲ μύθη-
σι ἀθηναῖα, φθίνει ἀπὸ τοὺς πρότους. Ἡ Ὀλυμπία ὑπερῶς τ' ἄνωγο
τῆς δοκιμῆς του. Ἄν οἱ Θεοὶ μὲ νόσι τὸν ἀξύναντε, τὴν Κύπρον πίστει
κῆς θά τιμοῦσι.

III

Εἶν' ἄνευρὸ τοῦ Ἑλλανοδότη δευκαλίεντα ἡ παραχθὴ Ἀσπιδίου
στὴν κρίση τῶν ἀγῶνων σπίζομενος, στὸ ἀρετανεῖο. Τιμὴ μερίστη. Ἐ'
ἀνεπιπόδουσι σήμερι τὸ τῆς τιμῆς.

Στὴν πόλιν τῶν αἰν' ἐπιστρέφει πλοῦσιος ψυχικὰ θά νομοῦσι ποῦ
περὶ αὐτὸν ὅτι τοῦ ἔχει ὁ καθὲ συμμετολιτῆς. Ἄξις, πράγματι, πού ἀμείλιχ
ἀγῶνα τὰ συμφερόντιά του - ἡμέτερα, κτήματα καὶ θέσεις.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

I

Βύβων, πρωταθλητής του δοκιμίου, δέ μνημονεύεται στους στίχους του Πινδάρου. Ίσχνό τὸ πατρικὸ βαλάντιο δὲ μποροῦσε τὴν ἔμπνευση νὰ ἐπιφοιτήσῃ. Πικράθηκε ὁ νέος καθὼς μὲ ἀφήσαν νὰ ἐννοήσω οἱ συμπολίτες του. Συναθλητὴς του κάποιος κάτι ἀκατανόητο μοῦ ψιθύρισε... θαρρῶ «τοῦ πνεύματος τὴ δύναμη ταιριάζει νὰ ἐκτιμήσεις». Προχθὲς ἀπεκαλύφθηκε τ' ἀσήκωτο δοκίμι. Καὶ τὸ δοκίμι μίλησε μ' ἑλληνικὴ γραφή: πὼς μόνο ὁ Βύβων τοῦτο τὸ δοκίμι κατάρθρωσε ν' ἀνασηκώσει. Ἡ ἄβυρρυ πέτρα ἐπαίνεσε ἐνδοξώτερα ἢ ὁ ὕμνος τοῦ Πινδάρου ἢ ὁ περίχολος ὑπαινεγμὸς συναθλητῆ.

II

Ὁ Νικοκλῆς ἐκ Σαλαμίνας τῆς Κυπρίας, ἔφηβος λαμπερὸς μὲ μάθησι ἀθηναία, φθάνει ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἡ Ὀλυμπία ὑπῆρξε τ' ὄνειρο τῆς ἀσκήσεώς του. Ἄν οἱ Θεοὶ μὲ νίκη τὸν ἀξιώσανε, τὴν Κύπρον πίστευε πὼς θὰ τιμοῦσε.

.....

Τὸν κέρδισε ἄλλος. Ὁ ἔφηβος δάκρυσε πολὺ. Ὡστόσο ἐνοιώθη πὼς ξέβουρε στὴν πόλιν του τὴν παρεπιδημία καὶ τὸν σκοπὸ τῆς. Ἐτοῦτο κι' ὅλας ἦταν μιὰ μικροῦλα νίκη γιὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ εὐπρεπῆ.

III

Εἶν' φανερὴ τοῦ Ἑλληνοδίκη Δευκαλίωνα ἡ ταραχή. Ἀσκήθηκε στὴν κρίση τῶν ἀγώνων σιτιζόμενος στὸ πρυτανεῖο. Τιμὴ μεγίστη. Θ' ἀνταποδώσει σήμερα τὰ τῆς τιμῆς.

Στὴν πόλιν του σὰν ἐπιστρέφει πλούσιος ψυχικὰ θὰ νοιώσει πόσο σεβασμὸ θὰ τοῦ ἔχει ὁ κάθε συμπολίτης. Ἄξιζε, πράγματι, πού ἀμέλησε λιγάκι τὰ συμφέροντά του – ἐμπόρια, κτήματα καὶ θέσεις.

IV

Νικο(μ)α(χ)ος ἐκ Κ... παρα(β)ατης.

Σε βάθρο των Ζανῶν μετ' ἡ σκληρότητα χαλκοῦ ὁ Νικόμαχος ἐκτίθεται εἰς αἰώνιον ὄνειδος. Ὑπέκλυσε στὸν πειρασμὸ τοῦ χρήματος κι ὑστέρησε στὸ τρέξιμο καταφανέστατα. Δίκαια οἱ κριτὲς τὸν ταπεινώσανε.

Τὸ εὐτύχημα πού μιὰ δολιοφθορά, τῆς πόλης του τρία γράμματα ἐξάλειψε. Καὶ μένεις στὴν ἀμφιβολία.

V

Τῇ Νίκη τοῦ Παιωνίου ἐθαύμασα τῶν Μεσσηνίων καὶ Ναυπακτίων ἀνάθημα. Εὐχαριστήριο νίκης; – μήπως πρόθεση γιὰ ἐπίδειξη;

«Μικρὸ δὲν εἶναι νὰ νικᾷς τοὺς Σπαρτιάτες».

ΕΠΙΝΙΚΟΣ ΣΤΟΝ ΠΥΘΙΟΝΙΚΗ
ΑΡΙΣΤΩΝΑ ΤΟΥ ΝΙΚΩΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΠΑΣΙΑ
(200 π.Χ.)

Ἐπισωρεύουνε δεινά, σὲ πράξη ἢ λόγῳ, οἱ ἄφρονες·
καταρρακώνουν τῆς ψυχῆς τὴν κάθετο.
Συμμετρικὰ πλουτίζουν τ' ὄνομα καὶ τῆς φυλῆς τὴν κεφαλή
ἢ ἄσκηση πνεύματος κι ἡ γύμναση μελῶν:
ἰσόμετρο ἢ ἀξία ψυχῆς καὶ σώματος
γραφῆς Θεοῦ.

(Θὰ λυπηθῶ νὰ χάσω τὴν πνοὴ καλλιγράμμου κορμιοῦ,
πού σημαδεύει μετ' ὁ σχῆμα του τὸ φῶς,
θὰ λυπηθῶ νὰ κατατεμαχίσω τὴν ψυχὴ
ὅταν ζητᾷ νὰ ζεσταθεῖ στὴ διαύγεια).

Ὁραίους ἐφήβους καταγράφει ἡ μνήμη
στὴν εὐτυχία τ' ἀθλήματος (ἰδέα),
στῆς ἀμιλλας τὸ μέτρο (πράξη ἀπὸ κρυστάλλωση Θεοῦ):
κρίνους σὲ ἀγρό· στίς λογικὲς γραμμὲς τῶν πανελλήνων ἐκπροσώπων
– δεμένους ἐντολὲς τῶν πόλεων οἱ ἐκπρόσωποι –
ἀνάπαντα καὶ μέτρον ἀρμονίας μὴν ξεπεράσης πιά τὸ μέτρο
σὰν σχήματα ρητόρων
ἢ νίκη 'ναι πρεσβεία.

Ὁραίους ἐφήβους καταγράφει ἡ μνήμη
σὲ δελφικοὺς ἐπίνικους γεμάτους βλέμματα.

Ἀρίστωνά, κορμὶ καὶ νοῦ ἄριστο
κατάθεσες σὲ νίκη πιὸ ἄριστη ἀπ' ὅ,τι
στὴν πεθυμιά του χάραξε ὁ πατέρας σου ὁ Νίκωνας
βλαστὸς καὶ κάτοικος τῆς Καρπασίας τῆς πλουτοθρόφας,
τῆς Κύπρου καύχημα.

Ἡ νίκη σου τοὺς αἰῶνες κεραυνοβολεῖ,
ἰσοτιμᾷ λαὸ κι' ἡμίθεους
(ἁμαρτωλῆ ἔκφραση μιὰ σύγκριση μετ' Θεοῦ),
διδάσκει πόσο ἢ δόξα ταπεινώνει
τὴν ἀχρωμὴ ἰσοπέδωση τοῦ χρόνου,
καὶ μελετᾷ τὸ χῶρο πού τὸν λένε Κύπρου
κι' ἐγὼ τὸ λέω τῆς Λευτεριᾶς σκυτάλη
(φυλῆς σπονδῆ, σπονδῆ Θεοῦ).

Μετάφρασα σὲ λόγῳ ζωντανὸ τὸ πνεῦμα
πού ζεῖ σ' ἀρχαῖο τ' ἀπόσπασμα.
Τὴν ὄσφρηση λατρεύω τῶν ποιητῶν
σ' ἔργα ἔθνικὰ καὶ τῆς μπιστεύομαι τῇ σύνθεσιν:
τὸ μάτι ἐφήμερα κοιτᾷ.
Παρακαλῶ, ἕνα κόκκο λευτεριᾶς ἑλληνικῆς
γι' ἀνταμοιβὴ τῶν μέτρων μου, ὦ Ἀπόλλωνα.

Ο ΛΥΚΙΟΣ ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟ

Διαγόρα Νικολαΐδη μνήμη

Ἄνθρακας κι ἄζωτο, ὑδρογόνο κι ὀξειγόνο πλέκουν τοὺς ἴστους κι τὸ αἷμα μας. Ἄλλὰ τὸ πνεῦμα μόρια ἰδεῶν συνθέτουν – φθόγγοι μουσικὸ πεντάγραμμα. Νὰ θρέψουμε τὰ ὄστα τῶν ἰδεῶν τ' ἄορατα μὲ τὸ παράδειγμα.

Λοιπόν!

Ἐνῶ στ' Ἀδώνια δαπανούσε τοὺς χυμούς του κι τὰ κύτταρά του ὁ Θεόγνης, ὁ συνομηλικὸς του Λύκιος λάδωνε τὸ δέγμα στὴν παλαιστρα, σπουδάζε μουσικὴ κι ὀλίγη δά ρητορικὴ.

Στὰ εἰκοσιπέντε χρόνια του στὴν Ἐφεσο μᾶς τίμησε μὲ νίκη ὁ Λύκιος. Ἡ πόλη του τὸ Θεόγνη δὲ θυμᾶται μ' ὄλο πού ἡ γενιά του σπέρμα ἀξιώθηκε ἡμθέου.

ΑΓΙΑΣ

Μικροὶ ἀριθμοὶ κατανικοῦν τὸ πλῆθος·
τὸν ὄχλο νὰ φοβᾶσαι.
Ἡ δόξα σου στὸ μουσικὸν ἀγῶνα μιά.
Μὰ ὁ ἔπαινος τοῦ πλήθους κι οἱ κραυγὲς θὰ σὲ σκοτώσουν.

Κρατήσου, Ἄγία, ἐκεῖ στ' ἀθλητικὸ σου πάθος.
Στὰ ταπεινὰ τῆς πόλης μὴ ὑποκύψεις
ἢ στὴ χλιδὴ τοῦ ἐμπόρου.
Μεῖνε στὸ σύννεφο, μεῖνε στὸ φῶς κι στὰ κλαδιὰ τῆς ἀγριελιᾶς.

Τὴν ἐξουσία τοῦ ὄριμου, τὴν πείρα τοῦ σοφοῦ
στὰ ἐρείπια, ἐναποθέτω.
Τί μέθη κλείουν οἱ δοκιμὲς στοχάσου, Ἄγία,
κι μεῖνε μὲς στὴ μέθη!

ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΙΛΛΑ
ΑΠΟ ΕΦΗΒΟ ΚΥΠΡΙΟΝ

Ἐστάλαζαν οἱ ὄρχεις τοῦ ἔρωτα
κι ἐκλείψεις ἥλιων.
Τούτος εὐδοκιμοῦσε ἰππεύοντας
πουλάρι κυπριακό.
Στὰ Παναθήναια πρότευσε
ἢ στ' Ἀπολλώνια τῆς Δήλου;
Πλάκα σαλπίζει τ' ὄνομά του.

Τὴν ἀμιλλα τῆ λέω Θεό.
Τὴ νίκη θάνατο τοῦ πάθους.

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΝΙΚΕΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ - ΟΡΚΟΣ

Δὲν ἐπὶ τὰ ἀλλοτρία. Ἦσαν μὲν ἄνευ γαστρὸς τοῦ σίβου σε μαθητῶν
καὶ ἀγορευτοῦ ἄνευ. Μὲ ἔλασα τὸ ἄνευ κομμά με τὴν εὐδὸν
τοῦ γαστρὸ καὶ τὸ ἄνευ αὐτῶν. Τὸν χρόνος σὺν τῆμος
Ἑλλῆς καὶ πατρίδος τῆς ἀνευ ἀνευτῆς μου.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

Φοβέ, σ' ἔπειτα ὁ πνεύμα τῆς ζωῆς

ΠΡΟΣΕΥΧΗ - ΟΡΚΟΣ

τῆς Ἀπολλωνίας κομίζοντες πλάσμα

τῆς Ἀπολλωνίας ἀπολλωνίας

Δέν ὑπῆρξα ἀθλητής. Ἦμουν μόνο ἕνας γιατρός τοῦ στίβου σέ μαθητικούς
καὶ ἀγροτικούς ἀγῶνες. Μὰ ἔβλεπα τ' ἀγωνιζόμενα κορμιὰ μὲ τὴν εὐθύνη
τοῦ γιατροῦ καὶ τὸ ἔνθεο πάθος τοῦ ἀρχαιολάτρη. Ἔχω χρέος σὰν τίμιος
Ἕλληνας καὶ πατέρας νὰ παραδώσω στὰ νιάτα τὴν ἔμπνευσή μου.

τὴ σπύρα καὶ τὴν ἄμυγδα τὰ ὠρμηλίσ

τὴς γέννης ἀπολλωνίας τὴ ἱερῶ

γαῖα τῆς ἀπολλωνίας τῆς γαῖας

Μ' ἀπολλωνίας καρπὸν καὶ γαῖα

κίρα παντοπινα ἄπολλωνίας

μὲ τὴν τὸν βουνὸν τοῖς μητρικὸς ματιοῖς

τὴ καρπὸν γὰρ ἄπολλωνίας

καὶ σὲς καρπὸς καὶ τὴς βαθικὸς ὀριμοῖς

ἀέντη λαβέντικα νὰ καλυπθοῖτε

Δόσε στεγνὰ σ' ἡμᾶς τῆς μακρινῆς

πατρίδας μας ἢ μὲναι πάντα ἄρχαι

καὶ νι ὀδύνη τὸ βήματα στῆς γῆς

μὲ κάθε ὄρατο καὶ μουσικὸ που ἰσχυρῶ

ὁ Ἀπολλωνία ἡμεῖς ὁ πνεῦμα τῆς ζωῆς

καὶ τῆς γεννῆς μας Κύριε καὶ μονήρη

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

Φοῖβε, σ' ἐσένα ὦ πνεῦμα τῆς ζωῆς,
ἐμεῖς οἱ Κύπριοι, ἀρχαῖοι Ἀρκαῶδες
πού φύγαμε ἀπ' τὴν πλουτοθρόφα γῆς
τῆς Ἀρκαδίας κομίζοντας χιλιάδες
τὶς ἀπολλώνιες ἀρετὲς κι' αὐτῆς
τῆς γῆς τῆς ἄξιας γίναμε ἀφεντάδες.

Δεόμαστε μὲ βλέμματα ἰλαρὰ
πάντα τὴ χώρα τούτη νὰ κοιτάξεις
καὶ μὲ τὰ βέλη σου τὰ καρπερὰ
τὰ στάρια καὶ τ' ἀμπέλια νὰ ὠριμάξεις,
τὶς γέννες στὰ κοπάδια τὰ ἱερά,
γεμᾶτα ὑγεία, νὰ τὶς χιλιάξεις.

Μ' ἀδερφικὰ καράβια τοὺς γιαλοὺς
κάνε παντοτινὰ ν' ἀσπρολογοῦνε
κι' ἀπ' τῶν βουνῶν τοὺς μητρικοὺς μαστοὺς
τὰ καθαρὰ νερὰ ν' ἀχολογοῦνε
καὶ στίς κορφές καὶ τοὺς βαθτοὺς δρυμοὺς
δέντρα λεβέντικα νὰ κελαηδοῦνε.

Δόσε στερνὰ σ' ἐμᾶς τῆς μακρυνῆς
πατρίδας μας ἡ μνήμη πάντα ν' ἄρχει
καὶ νὰ ὀδηγᾷ τὰ βήματα στῆς γῆς
μὲ κάθε ὠραῖο καὶ μουσικὸ πού ὑπάρχει,
ὦ Ἀπόλλωνα, ἥλιε, ὦ πνεῦμα τῆς ζωῆς
καὶ τῆς γενιᾶς μας Κύριε καὶ μονάρχη.

ΩΡΑΙΟ

Ὁραῖονα μερῶν σὴν ἄρτι,
σὴν φῆμ τοῦ νησιῶ μερ, καὶ σὴν κίλλορ
σὴν μυστικῆ βιβλίᾳ μου Ἑλλῶν
νὰ σβῆσῶ τοὺς νῆμους τῶν ἀγῶνων,
τοῦ Ἑλλῶνῶν καὶ κρήνη,
καὶ τῶν στανῶν μου.
Ἡ ἄρτι μου καὶ σὴν

Μὴ τις λαλοῦν, καὶ ἄλλοι
μονὰρ πῶς ἀγῶν, ἔνθα
Ποῦνα καὶ ἑστῶσῶν ἔνθα
μᾶρ φῆμ τοῦ μερῶ καὶ μερῶ
καὶ σὴν κίλλορ καὶ σὴν κίλλορ

ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΝΙΚΗ ΖΩΪΛΟ

Ἄνοιγανε τ' ἀγέρια νὰ περάσει
τοῦ σώματός σου ἡ θαυμαστή ὁμορφιά,
Ζωΐλε, καύχημα σὴν κάθε πλάση
κι ὄλου τοῦ κόσμου ἐξαίσια ζωγραφιά,
ἐσὺ καθρέφτισμα τῶν ἄσπρων κρίνων,
χρυσὲ βλαστὲ ἀκριβὲ τῶν Σαλαμίνων.
Σήμερα ἀνοιγανε τ' ἀγέρια πάλι
στὸν θρίαμβο τ' ἀκοντίου σου τοῦ γοργοῦ,
ποῦ μὲς τῆς γρηγοράδας τ' ἄγρια κάλλη
ἔγλυφε τὸ στήθος τ' οὐρανοῦ
κι ἄφηνε τ' ὄραμα τῆς χελιδόνας,
τὸ ἔντονο ρίξιμο καλῆς σφεντόνας.

Ὁραῖο τὸ τρέξιμο τῆς πλούσιας σκέψης,
τοῦ σώματος τὸ τρέξιμο σὴν γῆ,
θαῦμα θαυμάτων ὁμῶς νὰ σαλέψεις
κι ἡ δύναμή σου κάπου νὰ δεθεῖ,
νὰ δώσει κίνηση στ' ἀσάλευτο εἶναι
καὶ μιὰ ὁμορφιά τρελλή, Ζωΐλε, κρίνε.
Τὸν τύπο τοῦ χεριοῦ σου ἡ πλάση ἄς πάρει
νὰ πλάσει χέρι δεύτερο χρυσό,
σὴν πόλη ἄς τὸ κρεμάσει σὰν φεγγάρι
γιὰ τοὺς ποὺ θάρθουν δεῖγμα θαυμαστό.
Πολλὲς φορὲς μποροῦνε καὶ τὰ χέρια
νὰ μᾶς σηκώσουν τῆ ζωῆ ὡς τ' ἀστέρια.

Ἄμποτε τὸ τραγούδι μου νὰ θάλλει
κι ὕμνους τριαντάφυλλα νὰ σοῦ λαλεῖ.
Ὁ στίχος πεντακάθαρο κρουστάλλι
κερδίζει σὲ ἦχο τὸν χρυσὸ ἂν ὕμνεϊ.
Κι εἶναι χαρὰ νὰ ὕμνεῖς τ' ὠραῖο κεφάλι
καὶ πράξεις ἀγαθὲς ἢ ὠραῖο κορμί.

ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΝΙΚΗ ΓΟΛΓΟ

Τῆς πλουτοφόρας Λήδρας μάγο ἀστέρι,
τὸν ὕμνο ἐπέρασες τοῦ θείου Πινδάρου.
Χρυσῇ τῇ δόξα στὰ μαλλιά του χάρου,
τῆς δόξας χρυσοπαίδι δίχα ταῖρι,
Γόλγε, πὺν τὴν τρανή σου γρηγοράδα,
θὰ ζήλευε κι ἀητοῦ χρυσοῦ γοργάδα.
Σὲ ὀνομαστά τῆς Κύπρου τώρα μέρη
μὲ τὴν ὄρμη πολεμιστῆ βαρβάρου,
ὕμνο τριανταφυλλένιο τοῦ χειμάρρου
χρυσασαδελφὸ θὰ φτιάξω ἀνοιχτοχέρη,
τῇ μουσικῇ σου γιὰ νὰ πεῖ ὁμορφάδα
στῆς Τέχνης τὴν πιὸ ἀστέρινη κορφάδα.

Τοῦ ξακουστοῦ Φιλόλαου συγγενάδι,
τοῦ ρήγα τῆς παλαιστρας, σὲ καλοῦνε,
κι ἀνίψι τοῦ Στασίνου σὲ λαλοῦνε
αὐτογραφετὸ πὺν κέρδιζε κοπάδι
πεντάλαμπρος σὰ ζηλευτῆ λαμπάδα
τίς δαφνομάλλες νίκες στὴν Ἑλλάδα.
Κι ἀκόμα πλάσμα ἀπὸ ἐρωτιᾶς τὸ χᾶδι
τοῦ καλλιτέχνη Λέαντρον σὲ θαρροῦνε
καὶ τ' Ἀκεσᾶ ἀνταδέρφι σὲ τιμοῦνε
πὺν κένταγε σὲ μεταξένιο ὑφάδι
μ' αὐτόχθονα λινάρια ἀράδα-ἀράδα
κι ἀστέρια κι οὐρανὸ καὶ φωτεράδα.

Μὰ τῆς λαμπρῆς γενιᾶς ἡ ξανθομάλλα
μονάχα φήμη δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνθίζει.
Πρέπει καὶ τ' ἀποβλάσταρα ν' ἀγγίζει
μιᾶς φήμης τὸ μελίσσι καὶ μεγάλα
μὲς στὴ δική τους δόξα νὰ σαλεύουν
σὰν ἥλιοι ρόδινοι πὺν βασιλεύουν.
Μὰ ἐσένα τῆς γενιᾶς σου ἡ λάμψη μ' ἄλλα
πολλὰ προικιά καὶ πλούτια σὲ στολίζει
κι ἀπὸ δικὰ σου στέφανα ροδίζει
τὸ θῶρι σου, ἡ δόξα στάζοντας μιὰ στάλα,
θῶρι χρυσὸ πὺν νιᾶτα τὸ ζηλεύουν
κι ἀπάρθενες κοπέλλες τὸ λατρεύουν.

Κι ἄμποτε καὶ τοῦ Πίνδαρου ἡ φλογέρα
στῆς Ὀλυμπίας τοὺς ξῶπρωτους ἀγῶνες
μὲς στὸν ξανθότατο, καθάριο ἀγέρα,
μὲ ὕμνων ξανθῶν, ἀσύγκριτες κορῶνες,
Θεὸ νὰ σὲ κηρύξει πέρα ὡς πέρα
κι ἀφταστος πιά νὰ λάμπεις στοὺς αἰῶνες.

ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΝΙΚΗ ΜΝΑΣΙΑ

Νὰ θησαυρίζεις δάφνινα στεφάνια,
Μνασία, καθὼς ἀνθὺς κορφολογᾷει
κοπέλλα ἀνύπαντρη τὸν μάγο Μάη,
ροδάτη δείχνεις κι ἄξια περηφάνεια,
πού στὰ ξανθότατα ταιριάζει νιάτα
μ' ἐλπίδες γλυκερὲς ὀλοιομᾶτα.
Κι ὅταν μιᾶς μνήμης ἀγαθῆς φιντάνια
κι ἄστρα μαζεύεις, ὅποιος σὲ τηράει
τοὺς ἐπαινοὺς χρυσοὺς γιὰ σὲ σκορπάει,
σάμπως τὰ στήθια του νὰ καῖν λιβάνια,
κι ἡ πόλη σου τὴν ὅποια παίρνεις στράτα
σοῦ τὴν κοσμεῖ μὲ ρόδα βελουδάτα.

Μὰ ἐγώ, Μνασία, τὴν ὁμορφιά σου τώρα
σὰ χρυσοκὸς σὲ στίχο ἀριστοκράτη
μὲ μουσικὴ θὰ ὑμνήσω θεωράτη
πού νὰ σαστίσει πέρα ὡς πέρα ἡ χώρα
καὶ τ' ἄστρο σου νὰ λάμπει στὸν αἰῶνα
σὰ βασιλιά λεβέντη θεία κορώνα.
Δίπλα στὴ δόξα σου τὴ μυροφόρα
ταιριάζει ν' ἀπομένει ἡ μνήμη ἀκράτη
τῆς ὁμορφιάς σου ἡ ζωγραφιά γιομάτη
μὲ πλήθια μάγια, σάμπως τέλεια γνώρα
τῆς πλάσης σου πού σὰν πνοὴ ζωογόνια
παράδεισο ἔκαμνε τὸν κάθε ἀγῶνα.

Στ' ἀγώνισμα τὸ κλασσικὸ σου σῶμα
σὰν τῆς Ἰδέας τ' ἀνάστημα περνοῦσε
καὶ μέσα του μιὰ πλέρια Ἑλλάδα ἐζοῦσε
μὲ τ' ἀττικὸ κι ἀρμονικὸ τῆς χρῶμα
κι οἱ πραξιτέλειες τέχνες λουλουδίζαν
σὰν ἄνθη ἐπάνω του καὶ τὸ σφραγίζαν.
Νᾶταν τοῦ Πίνδαρου τὸ λάλο στόμα,
πού μάλαμα σὰ μίλαγε κυλοῦσε,
τὸν ὕμνο νὰ σοῦ πεῖ δὲ θὰ μπορούσε
κι οἱ μουσικὲς τοῦ ρήγα Φοίβου ἀκόμα
δίχα ρυθμὸ καλάμια θὰ συρίζαν
στὶς ὁμορφιές σου πού ὡς πουλιά ἀηδονίζαν.

Ἄμποτε ἡ ὁμορφιά σου νὰ μᾶς μένει
χορτάρι πράσινο κι ἀνθὸς τοῦ τόπου
κι ὅθε περνᾷ στὰ νιάτα στολισμένη
νὰ δίνει ἐξαίσιο θέαμα τ' ἀνθρώπου
καὶ νὰ σκορπᾷ σὰ ράβδος μαγεμένη
τὶς πίκρες τοῦ καθημερνοῦ μας κόπου.

ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΝΙΚΗ ΛΥΚΙΩΝΑ

Τοῦ μάγου Κολωνοῦ ὁ ἀνθός, τ' ἀηδόνι,
τῶν τραγουδιῶν ὁ ρήγας, ποῦ ὁμορφαίνει
τὸ χάραμα μὲ ἀχούς, δὲν παραβγαίνει
μὲ τῆ δική σου τέχνη ποῦ ὡς κλαδώνει,
ξαμώνοντας ἀπ' τῆ χρυσῆ φλογέρα,
παράδεισους σκορπᾶ μὲς στὸν ἀγέρα.
Μὲς στὰ καλάμια σου βαθιὰ φουσκώνει
μιὰ μυστικὴ ὁμορφάδα ποῦ ὅλα δένει
στὴ μελωδία τῆ μάϊσσα κι ἀνεβαίνει
σὰ χρυσαφιὰ πλημμύρα καὶ φουντώνει
λάμπες τεχνίτρες μὲς στὴν ἄσπρη μέρα
ποῦ πᾶνε ἀγάλια σὰν τὸ κύμα πέρα.

Ἦ ζηλευτὲ Λυκίωνα, τὸ τραγούδι,
τῆς Τέχνης τ' ἀκριβόπαιδο, ξυπνάει
στὰ στήθια μας χρυσὸ καθὼς περνάει
τὴν πιὸ μεγάλη μέθη σὰ λουλούδι
ποῦ μέλισσα ξανθόμαλλη ὡς τ' ἀγγίζει
μὲ μυστικὲς ἀγάπες τὸ προικίζει.
Μὲ τὴν παγκόσμια γλῶσσα του σὰ χνούδι
τὴ θαυμαστὴ ψυχὴ μας τὴν κινάει
κι ὅπου τὸ φῶς ξανθόμαλλη τὴν πάει
σὰν τὸ συνεπαρμένο πεταλοῦδι
ποῦ τῆς φωτιᾶς ἢ σπίθα τὸ φλογίζει
κι ὡς πάει σιμὰ τ' ἄρπᾶ καὶ τ' ἀφανίζει.

Ἦμνος! στὸ καλομάσταρο τὸ Ἰδάλι,
Λυκίωνα, ποῦ σὲ γέννησε καὶ φλόγα
γιὰ τὰ κινήγια τοῦ ὑψηλοῦ ἀνθολόγα
σοῦ φύτεψε μὲ πάθος στὸ κεφάλι
καὶ σοῦ ἔδωσε καθὼς δωρήτρα μοῖρα
στὰ δάχτυλα τοῦ τραγουδιοῦ τὴν κλήρα.
Κι ἦμνος τετράξανθος ταιριάζει πάλι
καὶ στὴ γενιά σου τῆ μελισσολόγα
ποῦ στάθηκε ἡ τριανταφυλλιά της ρόγα
γιὰ σένα βρύση ἀπ' ὅπου μὲ σπατάλη
γεμίστηκες μὲ μουσικὴ πλημμύρα
ποῦ ρίζωσε καὶ μέστωσε ἀπ' τὰ γύρα.

Κι ἄλλες χρονιὲς τὸ μουσικὸ σου ἀστέρι
παρακαλῶ στὰ αἰθέρια μας ν' ἀστράψει
καὶ Παρθενῶνες μουσικοὺς νὰ φέρει
στ' ἀρκαδικὸ μας πνεῦμα καὶ νὰ λάμψει
παραδεισένιο φῶς στὰ γύρω μέρη
κι ὅσα φτηνὰ ξαμώνουν νὰ τὰ κάψει.

ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΝΙΚΗ ΦΙΛΟΚΥΠΡΟ

Τ' ἀκόντιο χάραζε τ' ἀγέρι
σάν τή ματιὰ πού πάει πρὸς τὸ Θεό
κι' ἔσερνε μέσα του τὸ θαῦμα τοῦ παλμοῦ
ἀπὸ τ' ὀλύμπιο σου τὸ χέρι,
Φιλόκυπρε, πού γιὰ τὸν κλάδο δόξας
σπατάλησες τὰ ἔαρινά σου κάλλη
σ' ἀθλητικούς ἀγῶνες, πλούσια στήθη
γιὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ κορμιοῦ τ' ἀνάθρεμα.
Χάρη ἀττική τὸ πάθος
γιὰ μιὰ τιμὴ πνευματική.

Στὰ μάτια κυριαρχοῦσε ὁ θαυμασμός,
τὸ δέος τοῦ μεγαλείου,
καθὼς κοιτοῦσαν οἱ βολβοὶ
τ' ἀκόντιό σου, φτερωτὸ Θεό.
Κι ὡς κάρφωνε τὸ χῶμα ἢ μύτη του
κι ἡ ἐπιτυχία ἀναπηδοῦσε,
σὰ φῶς σωτήριο μέσ στή νύχτα
τοῦ πλανεμένου κοπαδιοῦ,
χείμαρρος πλημμυροῦσε ὁ ἔπαινος
ἀπὸ δικούς καὶ ξένους –
κι ἔπαιρνε ἀξία ὁ ἔπαινος
μέσ στῶν ἀντίπαλων τὸ στόμα.

Κεῖνο τὸ δάκρυ τοῦ πατέρα,
φεγγάρι ὀλόγιομο,
καθὼς κυλοῦσε στὸ λαιμό σου
στὸ σφιχταγκάλιασμα τῆς νίκης,
ἀγκάλη πλήθους πού ὑποδέχεται
τῆς λευτεριᾶς τὸ δῶρο.
Ἄς εἶναι μάλαμα τὸ πάθος του
ὅταν σὲ φύτευε σὲ σπλάχνα.
Κι ἄς εἶναι τὸ αἷμα πού σ' ἀνάθρεψε
κόμποι χρυσάφι καὶ σιτάρι.
Ἡ δόξα τοῦ βλαστοῦ τιμᾶ
τὸ τιμημένο σπίτι.

Ὅταν θάρθοῦν τὰ μαῦρα γερατιὰ
μ' ἓνα στεφάνι ἀγκάθια,
ἢ μνήμη ἀπ' τὸ κανάτι της
τῆ δόξα τ' ἀθλητῆ θὰ σὲ κερνᾶ.
Θᾶχουν τὰ γερατιὰ μιὰ νιότη
κι ὁ στίχος μου γιὰ σὲ μιὰ μνήμη.

ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΝΙΚΗ ΑΝΘΘ

Τὸ πάθος τῆς φλογέρας στάζει
μάτσο τὰ γιασεμιά στὸ στήθος.
Τὴν τέχνη φέρνει τὸ μυαλό
ἀπὸ τὴ σμίξη αἱμάτων.
Μὰ ὁ δάσκαλος τὸ πάθος σχηματίζει
καὶ σὲ σωλῆνες τὸ περνᾶ
σὰ νὰ λαξεύει λίθο.
Στὴ μουσικὴ κληρονομιά σου, δόξα!
Τῆς πρέπει ὁ πρῶτος ἔπαινος
Καὶ δόξα! στὸ πολὺγνωστο μυαλό
τὸ μαθημένο ποὺ σὲ παίδεψε, Ἄνθο,
στη μουσικὴ του πείρα γιὰ νὰ πάρεις
τῆς μελωδίας τὸν ἴσιο δρόμο.

Τώρα ξεπέρασες τὴ νίκη.
Τὸν ἦχο σκόρπισες σὰν τὸ ἔλεος
τοῦ πιὸ λαμπροῦ Θεοῦ
στὶς δύσκολες χρονιές τῆς νήσου.
Καὶ χόρτασε τὸ πλῆθος κάλλος
γιὰ νὰ δηγιέται στὰ παιδιά του
σὰ λεπτομέρειες μιᾶ σωτήριας μάχης.
Ὁ δάσκαλος κατάθεσε τὴν πείρα
στὸ μουσικὸ βωμό σου.
Κι ἡ μάνα, ποὺ ἡ γεννιά της πλημμυροῦσε
μ' ἀστέρια μουσικά,
γονάτισε καὶ φίλησε τὸν ἦχο σου.
Σὲ κήρυξε ἡ γενιά σου πρῶτο.

Μὰ ἐσὺ στὸ πάθος παραδόθηκες τῶν ἤχων.
Περνᾶς σὰ νὰ πατᾶς τὴ μελωδία
καὶ πάεις πρὸς τὸ Θεό.
Πληρώνει τούτη πιὰ ἡ στιγμή
τῆς ἄσκησης τὸ μόχθο.
Κανένα νέφος μολυβι δὲ θὰ μπορέσει
τὸ κάλλος νὰ ἐπισκιάσει. Τ' ὄνομά σου
πετροβολᾶ τ' ἀστέρια.
Κι ἀπὸ τὸ φῶς του ἡ πόλη
τὸ δεύτερο παντοτινὸ της φῶς
γράφει στὶς μνήμες τῶν ἀνθρώπων.
Τὴ μουσικὴ σου δόξα προσκυνῶ.

ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΝΙΚΗ ΕΠΙΧΡΥΣΟ

Τὸν πολυνίκη Ἐπίχρυσο θὰ ψάλλω σὰν ἀγέρας
καράβια ἐπιστροφῆς χρυσᾶ μὲς στὸν κρασᾶτο πόντο.
Ἡ νίκη ξεχειλᾶ παντοῦ σὰ χεῖμαρροι πού πλάθουν.
Ποιὸ μάτι ἀντέχει ἀδάκρυτο τ' ἀχτιδοβόλο χιόνι;
Ποιὸ στῆθος δὲν ὑψώνεται ὡς λαμπάδα στή λατρεία;
Καὶ ποιά καρδιά τὸν χτύπο της ἰσόρροπα δουλεύει;
Τὸν πολυνίκη Ἐπίχρυσο τὸν στεφάνωνει ἡ δάφνη.

Κι ἡ ὁμορφιά τοῦ σώματος, πρώτη λατρεία τ' ἀνθρώπου,
σὰν ἀθηναία χρυσῆ γραμμὴ κοσμεῖ τ' ἀνάστημά του.
Θεμέλιο ἔναι ἡ κληρονομιά μὰ ἡ ἄσκηση ἀνυψώνει
τὸ χάρισμα στήν ἀρετὴ καὶ τοῦ μπολιάζει νίκη.
Γενιὰ ἀθλητῶν σὲ γέννησε μὰ μόχθοι ξέπνοοι τόσοι
σὲ ἀνέδειξαν, Ἐπίχρυσε. Τῆ δάφνη δὲν κερδίζουν
χωρὶς δυὸ στάμνες ἴδρωτα κι' ἄς ἔχουν κλήρα ὠραία.

Καὶ τῆς καρδιάς τὴν ἀρετὴ θὰ πρέπει νὰ τιμήσω
μὲ μιά μου μελωδία χρυσῆ. Γιατὶ κατέχει ἰσάξια
καὶ τὴν καρδιά σου ἡ ἀρετὴ κι ἔχεις τὸ φρόνημά σου
λευκὴ κολόνα στὸ ναό. Πόσο τὸ κάλλος νοιώθεις
δταν καρδιές καὶ σώματα δίδυμα μοιάζουν φύτρα!
Ἄκερρα μόνο ἡ ἀρετὴ σὰν ἔχει σῶμα ὠραῖο
κι ἰσόθεη λάμψη στήν καρδιά πού τὸ μυαλό ὁμορφαίνει.
Τὸν ἔπαινό σου δέχεται πρώτη νικητριά ἡ πόλη.
Ἄσπινδα ἡ φήμη πάντοτε τὴν πόλη προστατεύει.
Γι' αὐτὸ μὲ ἄξινες στραφετερές τὴν πύλη της χαλᾶνε
γιὰ νὰ περάσει ἡ δόξα σου, νὰ μπεῖ στὸ μέσα πλοῦτος.
Ἡ φήμη σου προστάτισσα γιὰ τ' ἀνθισμένο χάσμα.
Κι ἐμένα δόξα ν' ἀνυμνῶ τὰ εἰρηνικά σου κάλλη.

ΣΤΟ ΝΙΚΗΤΗ ΤΟΥ ΑΛΜΑΤΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΑ

Τύποι χρυσοί χαράξανε την πλάκα, Νικοκλέα,
δταν μές στο ἄλμα δόξαζες τὸ πατρικό σου χῶμα.
Μήτε τὸ δόρυ πὸν ἔσωζε τὸ στράτευμα ἀπ' τὴν ἦττα,
μήτε οἱ φωτιές καθαρτικές πὸν τὸν λοιμὸ ξορίζαν,
μήτε οἱ κρουνοὶ τοῦ σύννεφου στὴν ἄχρωμη ἀνομβρία,
πὸν δρκίζονταν στὸ πράσινο, μποροῦν ν' ἀντιπαλαίψουν
μὲ τὴν ἰαχὴ λαοῦ πὸν ζεῖ τὴ νίκη τ' ἀθλητῆ του.
Ποιὸς νὰ θαμπῶσει θὰ μπορεῖ τῆς ἀρετῆς τὴ δόξα;

Χάρη ἀθηναία περίλουζε τὰ μέλη σου πὸν ἐγράφαν
ἐνδοξοὺς ἥλιους στὸ παλμὸ κι ἐσκίζαν τὸν ἀγέρα
μὲ σιγουριά ἀρχιστράτηγου. Τὸ πνεῦμα τῶν ἀγόνων
μὲ τὴν ἰσόμετρη ψυχὴ τὴν πλάση σου ὀδηγοῦσε.
Κι ἡ ὑπεροχὴ σου τίναξε πρῶτῃ τ' ὠραῖο κεφάλι.
Κι ἔμοιαζες ἀφταστος ἀητός. Κι ὑπόταξες τὸ πλῆθος.
Χαρά! στὰ μάτια πὸν ἔλαμψαν μὲ τὴ δικὴ σου νίκη.

Τῆς ἀμιλλας τὸ πάθος, πάθος τῶν Ἑλλάδων μόνο.
Τὸ πνεῦμα νίκησε τὰ ὄσα. Ὁ ἀγώνας ἀπ' τὸ δόρυ
μπῆκε στὸ στίβο καθαρὸς κι ἀνύψωσε τὸ πνεῦμα.
Τὸ κάλλος μόνο πιά ἔπαθλο. Κι ἡ φήμη του κερδίζει.
Ἰσόθεη δείξει ὁ νικητῆς. Τὸν προσκυνᾶνε οἱ χρονοὶ.

Ἄμποτες πρῶτος νὰ σταθεῖς στῆς Ὀλυμπίας τὸ χῶρο.
Μιά Ἑλλάδα ἢ Κύπρος κρέμμεται στὸν ἔντονο παλμὸ σου.
Στὰ πόδια σου περιπαθῆς τὴ λύρα μου θὰ τάζω.

ΠΑΝΑΓΡΟΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΠΑΝΑΓΡΟΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΠΑΝΑΓΡΟΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Εμπρηστή για σέ γ' ἄλλοι
ἔχουσιν ἀπὸ τὸν ἄλλον ἢ ἄλλοι
ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς γὰρ ἐπιπέδου
ὅπου κίβητος τὴν ἄνοιαν

ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπὸ νῦν
πρὸς ἀπὸ καμπίλο του οἴκιμο
στὴ ζωντανή, σὲ δὲξῃ ὁπώρας ὄραμα,
ἄλλοι σὺν σοφία.

Τὸ βλέμμα τοῦ γαργαροῦ δαυὶ
σὲ κίβητος ὁδὸν περὶς:
Χρυσὸς ἢ προκλή σὲ ἄλλοι,
ἄφρη χρυσὸ τοῦ λιθαριοῦ σὺν ἢ νῦν.

ΠΑΝΑΓΡΟΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

I

Κλήρα ζωηρή για σέ τ' αλέτρι,
Φιλόκαλε, μά φρόντιζε ή ψυχή
τίς άσπρες ώρες της νά έναποθέτει
στού κάλλους τήν ύποταγή.

Και τό λιθάρι πῆρε νέα
πνοή στό καμπυλό του ρίζιμο
στή ζωντανή, σά δείξη όπώρας ώριμης,
έλληνική σου φούχτα.

Τό βλέμμα τοῦ γεωργοῦ διπλά
σέ κολακεύει σάν περνᾶς:
Χρυσός ή προκοπή στ' αλέτρι,
δάφνη χρυσή τοῦ λιθαριοῦ σου ή νίκη.

II

Όπως περνά τὸ βέλος τοῦ κορμιοῦ σου –
χελιδοιοῦ μεθύσι,
ἀκολουθεῖ ἢ ματιὰ μὲ κόμπο
καὶ λίγο ἰδρώτα.

Τῆ φύση τῶν μελῶν ξεπέρασες,
ἐλαφοπόδη Κόδρε,
κι ἀνέδειξες τὴν ἄσκηση πιά πλάστρα,
τὴν ἄμιλλα ἀθηναία θρησκεία.

Όπου τ' ἀχνάρι σου ἄγγιξε ἄς βλαστήσει
κόσμος τριαντάφυλλα λευκά:
τὸ κάλλος ἄλλο κάλλος
ταιριάζει νᾶχει δῶρο.

III

Τὴν ἀντοχὴ δοξάζει ὁ κόσμος:
μέλη γερὰ ν' ἀγγίζουνε τὴ γῆ,
καρδιὰ που δὲν τὴν πνίγει ὁ χτύπος,
φόβος ψυχῆς τὴν ἴδια τὴν ψυχὴ.

Τὸ μάκρος νὰ μετρήσει τρέμει ὁ νοῦς·
τὸ βλέμμα χάνει τὰ φτερά του.
Κι ὁμως τὸ πέρασες ὀρθός, Στασίκυπρε,
μ' ἓνα πνιγμένο στῆθος.

Ὁ δρόμος ἀντοχῆς τὴν ἀρετὴ σου
δικαίωσε μὲ μιὰ νίκη πρώτη.
Τὴν ἀντοχὴ τῆς ράτσας μας ἀντίγραψες
καθρέφτης ἔντονο οὐρανό.

VI

Τοῦ πολυνίκη ἀκούω Περσαία
τῆ φήμη μὲ μιὰ εὐλάβεια νὰ πετοῦν
οἱ ἀθλητικὲς στιγμὲς τῆς ἀγροτιᾶς
τοῦ ἡλίου σὰν ἔπεφτεν ὁ δίσκος.

Ἡ νιότη μας δικαιώθηκε μαζί του.
Τῆς ἀρετῆς κρατάει τὸ λάβαρο
τοῦ ὑπαίθρου ὁ ἔντιμος λαός:
ὁ σκελετὸς θὰ ζήσει τῆς φυλῆς μας.

Ἄς κλείσουνε τὶς πύλες τοῦ σταδίου
οἱ καλλονές σου φοῦχτες,
Περσαία, κι ἄς γράψουμε τὴ μέρα τούτη
νίκη τοῦ κάλλους τῶν Ἑλλήνων.

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΙ ΕΦΗΒΙΚΟΙ

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΙ ΕΦΗΒΙΚΟΙ

Ἦτο ἡμεῖς τὸν ἔρφο ποὺ σπέρνει ρόδα
στὴν ἀμύλλα σὲ σάββα ἀμάδας.
Δείχνει τὴν τέχνη τοῦ κορμιοῦ κι ἀσκίται
στὸν κόπο κι ἀποτάζει τὸ ἦθος.

Τῆς Ἀπόδας οἱ ἔρφοι κερδίσαν.
Ἦσαν βελόνα κίτρινα ἢ σκουρόλα
στὴς ἀσκήσεις τὸ ἱερὸν ζυγαρι
ποὺ τοὺς εἰσάγει τὸ κορμὶ στὸν ἄντρο.

Τώρα, μιὰ ἀγκύλη γαίρονται τῆ νίκη,
σὺν ἄνθε στὸ βῆμα τὸ κλαδί,
σερὶ ἀθηναῖες ἰδέες στὴν πρόταξη,
σφόντυλοι στίλβας ἀσκήτης.

Μικρός ο κόρμος που έρπει το σπέρμα
έκαστο που χύνει ώσπου
να φούχτες έδρανα έσπασα
τα μάγουλα ένοχλόου.

Στό τέμα όν έσπλάωνε χαίροι
του έπνεζεν ή έδρα άναστα τους
Ένας παρκαλοόου τον άφρα
ή ένα βόλο που κάη να φτερούνται
Κι ό νικητής ή ένα σπινό κεφάλι
όσας κορμός έλας έίρηνης
μέ δυσκολία στοργήναι τις λέξεις
που λέγαν τ' όνομα του και την πόλη.

Μικρό το κόρμος ή να ή νικη
πάντα με δάφνη ή άμυλλα γνορίζει
πόση άνηψάνει της ψυχής το χόρο
Κι άλλος ό άνός κι ό σβανός

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΙ ΕΦΗΒΙΚΟΙ

I

Ύμνω τον έφηβο που σπέρνει ρόδα
στην άμιλλα σά σώμα ομάδας.
Δείχνει την τέχνη του κορμιού κι άσκειται
στον νόμο να ύποτάζει το ήθος.

Της Λήδρας οί έφηβοι κερδίσαν.
Ήταν βελόνα πύρινη ή σκυτάλη
στις φούχτας το έαρινό ζυμάρι
που τους ώθοϋσε το κορμι στον άνεμο.

Τώρα, με άγκάλη χαιρονται τη νίκη,
σαν άνθη στο ίδιο το κλαδί,
σειρά άθηναίες ιδέες στην πρόταση,
σφόντυλοι στήλης δωρικής.

II

Μικρός ο δρόμος πού έτρεξε τὸ σμάρι
μὲ πρόσωπο πού χνούδι ὠραῖο,
σὰ φράχτες ἴδρωτα ξανθοῦ,
τὰ μάγουλα ἔνοχλοῦσε.

Στὸ τέρμα δυὸ ξαπλώνανε χλωμοί·
τοὺς ἔπνιξεν ἡ ἴδια ἀνασεμιὰ τους.
Ἔνας παρακαλοῦσε τὸν ἀγέρα
μ' ἓνα βολβὸ πού πάει νὰ φτερουγίσει.

Κι ὁ νικητὴς μ' ἓνα σεμνὸ κεφάλι,
ὅπως καρπὸς ἐλιᾶς εἰρηνικῆς,
μὲ δυσκολία στρογγύλευε τίς λέξεις
πού λέγαν τ' ὄνομά του καὶ τὴν πόλη.

Μικρὸ τὸ μάκρος, μὰ ἔναι ἡ νίκη
πάντα μιὰ δάφνη: ἡ ἄμιλλα γνωρίζει
πόσο ἀνηψώνει τῆς ψυχῆς τὸ χάρο.
Κάλλος ὁ ἀνθὸς κι ὁ οὐρανός.

VI

Προσπορευόμενος κέραι ποταμῶν
ἢ ἔθροισμα κέραιος τῶν ἀλλοῶν.
Ἀρβύλας παρῶντες τὸν οὐρανὸν οὐρανὸν ἀγέρα
μ' ἔργα ἠφελόπου ἀφελόπου.
Ἀντὶ τὸν οὐρανὸν τῆς ζωῆς ἠφελός
ἐπὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
ὁ οὐρανὸς τῆς γυναικὸς μὲ λατὴν
καταλῆται ἰσχυρὰ ἐν λατῆν.
Ἐν τὴν καμμένην ἀγέρα
Κάλλος οὐρανὸς τῆς ἀμύλας τὸ κάλλος
Ἐπὶ τῆς καμμένην ἀγέρα
μὲ λατὴν καὶ κάλλος καὶ κάλλος ἀγέρα
ΕΠΙΚΗΛΕΙΟΙ ΣΕ ΑΘΛΗΤΕΣ

III

Στὸ τρέξιμο ξεγέλασε τὸ νόμο.
Ἐφηβὸς κέρινος ὁ Νικοκλῆς
μπροστὰ στὸ τέρμα στάθηκε νὰ δώσει
στὸν δεῦτερο τὴν πρώτη θέση.

Ἰκέτευσε τὸ τέρμα, πού κρατοῦσε
ἓνα δεμάτι φῶς μὲ νίκη
νὰ τοῦ ξεγράψει τὴ ζωὴ πρὶν κηλιδώσει
μὲ μαύρη φήμη τ' ὄνομά του.

Ἐπαίνεσε τὸ πλῆθος τέτοια πράξη.
Τοῦ νικητῆ ἡ παλάμη ἀγγίζει
τὸν ᾄμο φορτωμένο τύψη:
— Σ' ἔσὲ ταιριάζει ἡ νίκη, Νικοκλῆ.

IV

Πρωτοσχημάτιστο κορμί στογγύλο
ἢ Εὐρίκλεια κέρδισε στ' ἄπλοῦν.
Ληδραῖες παρθένες τὸν σεμνὸ σπιτίσιο ἀγέρα
μ' ἔργα ὑψηλόπνοα ἐπλατύναν.

Δεύτερος στύλος τῆς ζωῆς ἰσάξιος
στὴ δωρική κολόνα τοῦ ἄντρα
ὁ στύλος τῆς γυναίκας μὲ λεπτὰ
στολίδια ἰωνικά θὰ λάμπει.

Ἕγμῶ τὴν τολμηρὴ ἀρετὴ:
Κάλλος σεμνὸ τῆς ἄμιλλα τὸ κάλλος.
Ὅ,τι ψυχὴ καὶ σῶμα ἰσάξια θρέφει
μὲ υἰεῖα καὶ κάλλος, κάλλος πρῶτο.

Μικρὸ τὸ μέγεθος, μὰ ναι ἡ νίκη
πάντα μὲ δάσκει ἢ ἄμιλλα γνωρίζει
πόσο ἀνεφάνει τῆς ψυχῆς τὸ χάρι.
Κάλλος ἢ ἀρετὴ καὶ ὁ σφαιρικός.

III

οὐκ ἔστιν ἄλλο πρῶτον ἔργον
ἢ τὸ εὖ ποιεῖν τὸ κατὰ φύσιν
καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐπιθυμεῖν
καὶ τὸ ἀγαθὸν ποιεῖν.

Ἐπειδὴ τὸ ἀγαθὸν ποιεῖν
ἐστὶν ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ ἀγαθὸν
ἐπιθυμεῖν ἐστὶν ἡ ἐπιθυμία
καὶ τὸ ἀγαθὸν ποιεῖν ἐστὶν ἡ ἀρετὴ.

Ἐπειδὴ τὸ ἀγαθὸν ποιεῖν
ἐστὶν ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ ἀγαθὸν
ἐπιθυμεῖν ἐστὶν ἡ ἐπιθυμία
καὶ τὸ ἀγαθὸν ποιεῖν ἐστὶν ἡ ἀρετὴ.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ ΣΕ ΑΘΛΗΤΕΣ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ ΣΕ ΑΘΛΗΤΕΣ

Χρόνος ἐστὶν ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
τὴν ἐπιθυμίαν σου κατὰ φύσιν
ὅταν τὸ κατὰ φύσιν ἀγαθὸν
ἀπὸς μονομετρίαν, ἐπιθυμῶς νὰ ζῆς.

Κλέρι πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ
ἀπ' τὸ παντὸς ἀγαθού. Στὸ νῆος
τῆς ἀρετῆς παρὰ ὁ λογισμὸς
τὴν ἀπὸ φθινή ζωὴν ἀνεμετρεῖ.

Ἐπίφορος σὺν τὸν ὑψηλὸν παλμό,
ὅταν τῆς νίκης ἢ κλαστικὴ φιλοφροσύνη
σὺν γλώσσῃ κατὰ φύσιν τὰ σπῆθ' σου,
τὸ πνεῦμα σου μὲ τέλειαν νίκη πέμπει.

IV

Πρωτογενέστερο καμμί σπαγγίλο
ή Εθέρια κάρδια σε' τωλόγν.
Απόρριπς κάρθνες τόν σπινό σπίνιο άγία
μ' έργα έθέριας έλλατίναν.

Δεύτερος σπίκος της έθης ίσθως
στη δογμα κάρδια τού άγρια
ό σπίκος της πινάριος με λεπτά
σπίκος τού έθης κάρδια.

II

μου κάρτορα ότο κάρδο ή κάρδομ ή ή έθ
σπίκος τού ή έθης κάρδια ή έθης κάρδομ
μ' έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ
ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ

έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ
ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ
ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ
ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ

έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ
ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ
ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ
ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ ή έθης κάρδομ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ ΣΕ ΑΘΛΗΤΕΣ

I

Χρῶμα λεπτό, μιὰ γάζα ιῶδες χρῶμα,
τήν ἐπινίκια σου κλαγγή ἀκολούθησε,
ὅταν τὸ χῶμα προύμυτα θωπεύοντας,
ὅπως μοντράκι στήθους, ἔπαυσες νὰ ζεῖς.

Κλήρα τρανή: τὴ διάλεξε ὁ Θεὸς
ἀπ' τὸ πανέρι τ' ἀγαθοῦ. Στὸ νέφος
τῆς δόξας παύει ὁ λογισμὸς
τὴν πιὸ φτηνὴ ζωὴ ν' ἀναμετράει.

Ἐπέροχος στὸν πιὸ ψηλὸ παλμό,
ὅταν τῆς νίκης ἢ κλωστή φιλοῦσε
σὰν γλῶσσα κατακόκκινη τὰ στήθη σου,
τὸ πνεῦμα σου, μιὰ τέλεια νίκη, πέταξε.

II

Δέ θα μαράνει ἡ δάφνη στό κροτάφι σου.
Ἄστοχος ἦρθε ὁ δίσκος καί τήν πήρε.
Σέ λίμνη κόκκινη αἵματα σφαδάζει
τό πνεῦμα σου κι ἡ νίκη.

Στή θέση τοῦ ἀτυχήματος τριανταφυλλιά
θά φυτευτεῖ νά σέ θυμίζει.
Κάθε χρονιά γιά μιὰ στιγμή θά πέφτει
μαύρη σιγή θυμητική ὕστερ ἀπ' τόν ὄρκο.

Μά τό μνημεῖο σου χρυσαφι
παντοτεινό θά λάμπει στά ἔαρινά
τά μάτια ἐφήβων πού γυμνάζονται
γιά ἓνα κλωνάρι δόξα.

ΕΠΙΚΗΛΕΙΟΙ ΣΕ ΘΑΛΗΤΕΣ

Χρόνια γέγραψα καί πάλι λάβες χρόνια
προβλεπόμενα καί ἀπρόβλεπτα
ζοιτολόγησέ με, ἄνθρωπε, ἵνα ἴδω
ὅπως μοιρολόγια γράφονται νύχτα.

Κλήρου τρανιπὶ τῆς ἀβύσσου
ἀπ' τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς ἀβύσσου
τῆς δόξης καί τῆς ἀβύσσου
τῆς ἀβύσσου καί τῆς ἀβύσσου.

Ἐπιτομή τῶν νόμων καὶ τῶν ἀντιθέσεων
ὅπου τὸ νόμος ἢ ἀντιθέσεις
ἀπὸ τῆς ἀβύσσου καὶ τῆς ἀβύσσου
ἀπὸ τῆς ἀβύσσου καὶ τῆς ἀβύσσου.

ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΙΕΣ

- ΠΡΟΚΛΗΤΑΙ
- ΝΙΚΩΝΑΣ
- ΓΟΛΓΟΣ
- ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝΑΣ
- ΑΡΙΣΤΕΙΝΑΣ
- ΧΟΡΟΙ ΑΘΑΛΗΤΩΝ
- ΜΙΑ ΘΩΝΗ

(Ἡ πρώτη μερὴς τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μαντίου πρὸς Δελφούς)

ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΙΕΣ

Νίκη, βιάσε ἡ κόουρασι τ' ἀνέρορου,
καὶ ἀπ' τὸ λιμάνι μᾶς ὀδήγησε ἰσοῦ πένο.
Ἐμὲς φητρύνουσι δόδε καίτε,
χωρὶς βία καὶ κατόπιστ' ἀφρονίᾳ τραγίκα
οἱ βουκοτόσια πλοῦσια.
Καὶ τί σάκενος γλαυκὸς καὶ λευκοκόφθαρος!
Ὁ Παρνασσὸς μὲ μὲ μουσικὴς πνοῆς
καθὺς τ' ἀγέρι ροβόλα ἀπ' ὀλόγηρα.

ΓΟΛΓΟΣ:

Νίκη, βιάσε ἡ κόουρασι τ' ἀνέρορου,
μᾶτε τῆ ἀνέση, μᾶτε τῆ λαλιά σου στέγνωση.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Τὸ θαῖμα δὲν κοινὸς εἶναι.
Κρατᾷ ἀνάνη τῆ γλώσσα πρὸς στιγμή
μὰ τὸ μυῖλο γοργά τὴν κίνησιν τῆς βίας
καὶ ὀργίζη νά ἐξυμνεῖ τὸ θαῖμα.

ΓΟΛΓΟΣ:

Ἐμένα βουκοτόσια τυραννῆαι ἢ ἀποστολή μας.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Μὲ τὴν προεβία τοῦ Ἀπολλωνία, πού νοιάθη
τοὺς κυβερνοῦς μας λογισμοὺς,
θά πείσομε νά μᾶς δεχτοῦνε οἱ ἀμφικτυόνες.
Μερίδιο θά κληρώσομε στό θηροεῖο.

ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΙΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΙΚΩΝΑΣ

ΓΟΛΓΟΣ

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ

ΑΡΙΣΤΩΝΑΣ

ΧΟΡΟΙ ΑΘΛΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ

(Ἡ σκηνή μπροστά στά προπύλαια τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν)

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Γόλγε, μπροστά στο δελφικό μαντείο,
μέ την καρδιά πλημμυρισμένη δέος,
φτάσαμε πιά, τελειώνοντας τ' ἀνήφορο,
πού ἀπ' τὸ λιμάνι μᾶς ὀδήγησε ἐδῶ πάνω.
Ἐλιές φυτρώνουν δῶθε-κεῖθε,
χωρὶς βοσκὸ κοπάδια τρέφονται τριγύρα
σὲ βοσκοτόπια πλούσια.
Καὶ τί οὐρανὸς γλαυκὸς καὶ πεντακάθαρος!
Ὁ Παρνασσὸς μιᾶ μὲ μουσικὲς πνοὲς
καθὼς τ' ἀγέρι ροβολᾶ ἀπ' ὀλόγυρα.

ΓΟΛΓΟΣ:

Νίκωνα, βλέπω ἢ κούραση τ' ἀνήφορου
μῆτε τὴ σκέψη, μῆτε τὴ λαλιά σου στέγνωσε.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Τὸ θαῦμα δὲν κουράζει.
Κρατᾶει ἀκίνητη τὴ γλώσσα πρὸς στιγμή
μὰ τὸ μυαλὸ γοργὰ τὴν κίνησή του βρίσκει
κι ἀρχίζει νὰ ἐξυμνεῖ τὸ θαῦμα.

ΓΟΛΓΟΣ:

Ἐμένα ὠστόσο τυραννάει ἡ ἀποστολή μας.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Μὲ τὴν πρεσβεία τοῦ Ἀπόλλωνα, πού νοιώθει
τοὺς καθαρὸς μας λογισμούς,
θὰ πείσουμε νὰ μᾶς δεχτοῦνε οἱ ἀμφικτύονες.
Μερίδιο θὰ πληρώσουμε στὸ θησαυρό,

τοὺς νόμους θὰ ὑπακούομε καὶ θάμαστε
ἐκτελεστὲς πιστοὶ τῶν ἀποφάσεων.
Ἦ ψῆφος ὄλων ἰσόμετρα τιμᾶται ἐδῶ,
εἴτε πολὺς λαὸς τὸν δίνει εἴτε λιγὰριθμος.

ΓΟΛΓΟΣ:

Σωστὰ μιλᾷς· μὰ τάχατε συμφέροντα ἄλλων
δὲ θὰ μποδίσουνε τὴν εἰσοδοχὴ μας;

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Σὰν ἔμπορας ζυγίζεις καθετί.

ΓΟΛΓΟΣ:

Εἶναι τὸ ἐμπόριο βάση τῆς ζωῆς,
ἔστω κι ἂν δεύτερο τὸ λογαριάζουν
μὲ πρωτοκάθεδρη τὴ γεωργία.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Ὡστόσο κάποιες ὄρες ἐπιβάλλουνε στὴ σκέψη μας
πετάγματα πιὸ πάνω ἀπ' τὴν πεζότητα
τοῦ καθημερινοῦ τοῦ μόχθου.
Τὴν ἀδελφότητα τιμῶ καὶ τὴν εἰρήνη
καὶ τῶν ἀνθρώπων τὴ συνένωση.
Χεροπιαστὰ κι ἀδελφικὰ στὸ βίο σου πετυχαίνεις
κι ἐσύ κι ὁ διπλανός κι' ὁ μακρυνός.
Ἦ ἀντιδικία κι ἡ ἔχθρητα ἐμποδίζουν
τὴν πρόοδο καὶ τὸν πλοῦτο
καὶ τὴν ψυχὴ μαυρίζουν.

ΓΟΛΓΟΣ:

Ἔχεις τὸ χάρισμα τοῦ λόγου καὶ μὲ πείθεις.
Ποιὸς εἶναι τοῦτος πρὸς τὸ μέρος μας ποὺ ὀδεύει;

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Ἄπ' τὸ περπάτημα καὶ τὸν ἀγέρα
κι ἀπὸ τὴ φορεσιὰ θαρρῶ τὸν Ἱερομνήμονα,
κάποιος φυλῆς ἐκπρόσωπο.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Ποιανῆς φυλῆς ἑλληνικῆς βλαστοὶ εἴσαστε,
ὧ ἔσεῖς προσκυνητὲς, μὲ τὴ ζωνηρὴ θωριὰ
τὴ λιοκαμένη, καὶ τὴν ἔκφραση
μισὴ θαλασσινή, μισὴ μεσόγεια;
Καὶ ποιά τοῦ βίου ἀνάγκη ἐδῶ σᾶς ὀδηγεῖ;
Λαμπρὸς καιρὸς τριγύρα βασιλεύει

καὶ τὴ συρροὴ πρωτάκουστη μετροῦ
ποὺ δὲ θυμᾶμαι τόσα χρόνια.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Μὲ λένε Νίκωνα. Πατρίδα μου εἶναι τὸ Καρπάσι,
ποῦναι ὡς οὐρὰ βοδιοῦ ἱεροῦ στῆς Κύπρου τ' ἀνατολικά.
Δεξά-ζερβά τὸ περιβρέχει ἡ θάλασσα,
λόφοι μικροὶ σὰν κεφαλάκια παιδικὰ τὸ διακοσμοῦν,
κατάφυτοι μὲ πεῦκο καὶ σκινιά καὶ δάφνη.

ΓΟΛΓΟΣ:

Ἔμένα λένε Γόλγο. Κατοικῶ στὴ Σαλαμίνα,
τοῦ Τεύκρου κτίσμα.
Κτενίζουνε καράβια τοὺς γιαλοὺς τῆς,
στάδια καὶ παλαιῖστρες πλημμυρίζουνε τὸ χῶρο τῆς
κι εἶναι κορώνα στὸ ἐμπόριο καὶ τὰ γράμματα
καὶ στὴν κεραμικὴ.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Εὐπρόσδεκτοι στὸν ὀμφαλὸ τῆς γῆς, ποὺ λέγεται Δελφοί,
ἐδῶ ποὺ ἔξουσιάζει ὁ Ἀπόλλωνας, πηγὴ τοῦ πνεύματος
καὶ τῆς ὑγείας καὶ τῶν τεχνῶν,
κι ἐνώνει τοὺς πανέλληνες τριγύρα
στὸ γονικὸ τραπέζι μὲ ἴση δύναμη στὸν ψῆφο.
Ἐδῶ ὁ Ἀπόλλωνας τὴ δρᾶκαινα Πυθῶ,
ποὺ φύλαγε τὸ χῶρο ἐκπροσωπώντας τις δυνάμεις
τοῦ Κάτω Κόσμου, τις κατώτερές μας καὶ τις ἐνστικτώδεις,
ἐδῶ ὁ Ἀπόλλωνας τὴ νίκησε κι ὑπόταξε στὸ πνεῦμα,
στὴν ἀρμονία καὶ στὴ χαρὰ τοῦ βίου τὴν ὕλη.
Μονάχα ὁ Ἕλληνας μπορεῖ
τὸ νόμο τῆς ἰσορροπίας παντοῦ στὴ γῆ νὰ στήσει
μνημεῖο αἰώνιο.
Συνεργασία ζητᾷ ὁ Ἀπόλλωνας, τὸ πνεῦμα, μ' ὄλα
τὰ ξένα φύλα καὶ τ' ἀλλόδοξα κι' ἀλλόγλωσσα,
Ἐτρούσκους καὶ Ρωμαίους καὶ Σκύθες καὶ Λυδοὺς καὶ Φρύγες.
Ἦ εἰρήνη 'ναι ἡ ὀμότροπη τῆς εὐνομίας
ὅπως λαλοῦνε οἱ ποιητὲς, ποὺ τοὺς ἐμπνέει
ὁ ἔφορος καὶ προστάτης τῶν Δελφῶν ὁ Ἀπόλλωνας.
Ἐνωση κι' ἀδελφότητα κι εἰρήνη τῶν λαῶν
τὸ δελφικὸ παγκόσμιο κέντρο κατεργάζεται
μὲ ἀγῶνες, συναντήσεις καὶ συνέδρια
ἀνάμιχτα θρησκευτικὰ, πολιτικὰ κι ἀθλητιᾶ,
τὸ κάθε ποὺ ἐπιβάλλει ὁ βίος.
Εὐπρόσδεκτοι, λοιπόν, ἐδῶ εἴσαστε.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Ὅμοιαιμε Ἱερομνήμονα, στὸ χῶρο τοῦτο
σκοπὸς ἱερὸς μᾶς φέρνει.

Κι οἱ δυὸ εἶμαστε πατέρες ἀθλητῶν στὰ Πύθια,
στὸ ἐπάγγελμα ἔμποροι, κι ὥστόσο κάποτε στή νιότη
σὲ ἀγῶνες γυμνικούς τὴ νίκη κυνηγήσαμε
πλάϊ ὁ ἓνας τ' ἄλλου
κι ἄς ἀναδείχτηκε ἄλλος νικητής.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

ὦ Κύπριοι ἄντρες, χαίρομαι ν' ἀκούω
τὸ πόσο διατηρεῖται ἀκμαῖο τὸ σπέρμα σας τ' ἀρκαδικό,
ἐνῶ σᾶς πολεμάει ὁ Πέρσης καὶ σᾶς κατατρώγει
ἢ Ἀνατολή μὲ τρόπους ὑπουλοῦς
κι ἀποπλανητικούς.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ πόλεις μᾶς ἐκλέξαν
ἀπ' τοὺς πανέλληνες ἀμφικτύονες νὰ ζητήσουμε
ἀδελφικά νὰ δοῦν τὶς ἐθνικὲς μας δυσκολίες
κι ἰσότημο δικαίωμα νὰ μᾶς δώσουν στὸ συνέδριο.

ΓΟΛΓΟΣ:

Περίοικοι στὸ μαντεῖο δὲν εἶμαστε,
μηδὲ συμφέροντα σὲ ἀγρούς καὶ σὲ χρυσάφι
δὲν ἔχουμε στὸ δελφικὸ ταμεῖο.
Ἐπάρχει ὁ κίνδυνος στὸ χῶρο τῆς ψυχῆς.
Τὸ πνεῦμα τῆς Ἀσίας φανατικά κτυπᾶ στὶς πύλες μας.
Ὡς πότε ἢ ἀντοχή μας θὰ τ' ἀντέξει τοῦτα
τὰ συνεχῆ κτυπήματα!

ΓΟΛΓΟΣ:

Δώδεκα φύλα τάξει ὁ νόμος κι ἡ παράδοση
μὲ ψήφους δυὸ μονάχα τὸ καθένα, δίχως νὰ μετράμε
τὸ πόσοι κατοικοῦν τὶς πόλεις τους.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Τὰ ξέρουμε τὰ φύλα: οἱ Θεσσαλοὶ κι οἱ
Βοιωτοὶ κι οἱ Δωριεῖς, κι οἱ Ἴωνες κι οἱ
Μάγνητες κι οἱ Δόλοπες κι οἱ Περραιβοί,
κι οἱ Οἰτταῖοι κι οἱ Φωκιεῖς κι οἱ Ἀχαιοὶ
κι οἱ Μαλιεῖς
καὶ τέλος οἱ Λοκροὶ!

ΓΟΛΓΟΣ:

Καὶ λείπουν οἱ Ἀρκάδες ποὺ μπορούσαν
καὶ τὰ δικά μας φύλα ν' ἀντιπροσωπεύουν.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Σωστά μιλάτε καὶ σὲ δυσκολία μὲ βάζετε
μιὰ ἀπάντηση νὰ δώσω ἀρνητική.
Ἄλλὰ γιατί στῶν Ἀχαιῶν τὸν ψήφο
οἱ πόλεις σας δὲ θέλουν νὰ ἐνταχθοῦν;
Στὴ δυσκολία μιὰ λύση ἔναι καὶ τούτη.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Στὴν Κύπρο κατοικοῦνε καὶ Δωριεῖς κι Ἀρκάδες κι Ἴωνες.
Καὶ ποιά φυλὴ θὰ μᾶς δεχτεῖ μὲ τόσο βάρος ψήφων;
Ἡ Κύπρος εἶν' πολύκοσμο νησι μὲ πάθη
κι ἀντιζηλιεῖς φρικτές.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Σᾶς συμβουλεύω φιλικὰ νὰ ρωτηθεῖ ἡ Πυθία.
Ὁ Ἀπόλλωνας, τὸ πνεῦμα τῆς ἰσορροπίας,
τὴ λύση θὰ μᾶς δώσει μὲ χρησμό.
Τὸ λόγο του θὰ φέρω στὸ συνέδριο
καὶ θὰ ζητήσω μιὰ νέα ἀνακατάταξη.
Ἄς ἔλθει ὁ Γόλγος μὲ τὸ τάξιμο νὰ δοῦμε
τὸν πρῶτο τῶν ἱερέων. Τρεῖς μέρες νήστεψε ἡ Πυθία
κι ἔχει λουστεῖ στὴν Κασταλία τὴν κρήνη.
Εἶν' ἔτοιμη γιὰ τὶς θυσίες καὶ τοὺς χρησμούς
κι αὐτὸ βοηθεῖ τὴν αἴτησή σας.
Φοβάμαι τὶς ἀναβολές, γιὰτ' εἶναι βαρῆμένο
μὲ θέματα πολλὰ τὸ φετεινὸ συνέδριο τῆς ἀμφικτυονίας.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Θὰ περιμένω ἐδῶ κοιτάζοντας παρέκει
τῶν μουσικῶν τὶς δοκιμὲς γιὰ τὸν ἀγῶνα.
(φεύγουν. Ἀκούονται οἱ αὐλοὶ κι οἱ κιθάρες).

Χορὸς ΑΘΛΗΤΩΝ:

(Μπαίνοντας)

Δεκάχρονο ἱερὸ πόλεμο
ἢ δελφικὴ ἀμφικτυονία
κάποτε κήρυξε
καὶ τὴν παράλια Κίρρα νίκησε.
Καὶ τότε τὴν ξεγύμνωσε ἀπ' τὸν πλοῦτο τῆς
κι ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν χωραφιῶν τῆς

κι ἔταξε γύρω ὄλο τὸν τόπο βοσκοτόπι
στά δελφικὰ κοπάδια τὰ ἱερά,
πὺν ἀγόραζαν γιὰ τίς θυσίες
προσκυνητὲς δικοὶ μας κι ἄλλοεθνεῖς.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Γιατὶ τοὺς νόμους παραβῆκανε τῆς ἀμφικτυονίας
κι' οἱ ἱερομνήμονες τὸν πόλεμο κηρύξαν.
(μουσικὴ αὐλῶν)

Χορὸς ΑΘΛΗΤΩΝ:

Γιορτάζοντας τὴ νίκη οἱ ἀμφικτύονες
ἀγῶνες μουσικοὺς καθιέρωσαν
τιμητικοὺς γιὰ τὸ Ἀπολλώνιο πνεῦμα,
πὺν στὸ ρυθμὸ ὑποτάζεται
καὶ στὴν τρανὴ ἄρμονία.
Ἄλλὰ σὲ λίγο τοῦ κορμιοῦ τὸ κάλλος
ἰσόμετρη μὲ τ' Ἀπολλώνιο πνεῦμα
πῆρε τὴ θέση του στὰ Πύθια,
μ' ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα κι ἵπποδρομίες
τέλος τοῦ θέρους κάθε τέσσερις χρονιές.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Ἡ νίκη τοῦ πνεύματος κι ἡ νίκη τοῦ κορμιοῦ
ἰσόμετρα πηγαίνουν μὲ τίς νίκες τοῦ πολέμου
πὺν σώζονε τὴν πόλη.
(μουσικὴ αὐλῶν).

Χορὸς ΑΘΛΗΤΩΝ:

Στεφάνι δάφνης εὐκοσμεῖ
τῶν νικητῶν τὴν κεφαλὴ.
Ἡ φήμη ἐξασφαλίζει κέρδος
ψυχῆς κι ὀνόματος.
Γι' αὐτὸ βραβεῖο χρηματικὸ
ἢ πὺν χρυσάφι νᾶχη γι' ἀντιστάθμισμα
δὲν δίνεται στὰ Πύθια.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Τοῦ ὀνόματος ἡ λάμψη πιδὸ πολὺ
θερμαίνει κι ἀπ' τὸν ἥλιο
κι ἀπ' τὸ χρυσάφι.

ΑΡΙΣΤΩΝΑΣ:

(μπαίνοντας) Πατέρα σὲ ἀναζήτησα παντοῦ στὸ στάδιο
καὶ τὴ σεπτὴ σου κεφαλὴ δὲν εἶδα.
Σὲ λίγο τὸ δικό μου ἀγώνισμα θ' ἀρχίσει.
Τὸ μάτι σου κι ἡ εὐχή σου θὰ μὲ στέφουν

στὴν ἀμιλλὰ μου παραστάτες.
Παρακαλῶ νάρθεις στὸ στάδιο.
Οἱ ἀγῶνες ἄρχισαν οἱ μουσικοὶ
κι ὁ Πάφιος Σώπατρος, μὲ μελωδία κινύρα
ἄγνωστη ἐδῶ, θὰ ἐξασφαλίσει νίκη.
Τὸ λένε αὐτοὶ πὺν κρυφακοῦν στίς δοκιμές.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Εἶν' ἡ περιέργεια πάθος δίβουλο
σὰ δίκωπο μαχαίρι.
Τώρα στὸ στάδιο τρέξε. Νίκη θέλω
γιὰ τὴ γενιά σου καὶ τὴν πόλη σου.
Γονιοῦ τὸ πάθος εἶν' ἡ προκοπὴ τοῦ γιοῦ,
πὺν τ' ὄνομα δοξάζει τῆς γενιᾶς καὶ τὸ ἀπαθανατίζει.

ΑΡΙΣΤΩΝΑΣ:

Ἢ γιὸς τοῦ Γόλγου ρίχνει δίσκο
καὶ μάταια ἢ ματιὰ του ἀναζητεῖ τὸ βλέμμα τοῦ πατέρα.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Ἢ Γόλγος μέσα στὸ μαντεῖο προσμένει
χρησμὸ σωτήριο γιὰ τὴν Κύπρο.
Τρέξε κοντὰ στὸ φίλο σου τὸ Ζωῖλο
καὶ πὺν πὺν τὰ μάτια τῶν Κυπρίων γονιῶν
ἐδῶ καὶ πέρα στὸ νησί παρακαλοῦνε
γιὰ μιὰ μεγάλη νίκη, τὴ δική του.
(μουσικὴ)

ΑΡΙΣΤΩΝΑΣ:

Ἢ Ακοῦς φωνές; Τὸ νικητὴ ζητωκραυγάζουν.
Πατέρα, κοίταξε! Θαρρῶ ὁ Ζωῖλος εἶναι.
Ἢ Ανακηρύχτηκε τοῦ δίσκου νικητῆς;
Χαρὰ στὴ μάνα πὺν τὸν γέννησε.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Χαρὰ καὶ στὸ γονιὸ τοῦ πὺν τοῦ φύτεψε
στίς Ἴνες του τὸ πάθος γιὰ τὴ νίκη.
(ἀπὸ τὰ παρασκήνια ἀκούεται νικητήρια ᾠδή, ἐνῶ
ὁ Ἱερομνήμονας καὶ ὁ Γόλγος παρουσιάζονται)

ΜΙΑ ΦΩΝΗ:

Ἢ νίκη φτερωτὴ θὰ διαλαλεῖ
τὸ θαῦμα πὺν πηδᾶ ἀπ' τὸ νικητὴ.
Ἢ Απόλλωνα, ᾧ Ἀπόλλωνα, προστάτη...

ΓΟΛΓΟΣ:

Νίκωνα, δόθηκε ὁ χρησμός,
μὰ μάταια προσπαθῶ νὰ βρῶ τὴν ξήγησή του.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Εὐτυχισμένε Γόλγε, τὰ κοινὰ σὲ τυραννοῦν
ἐνῶ τὴ νίκη κέρδισε ὁ Ζωῖλος
τὸ πρωτοπαίδι σου.

ΓΟΛΓΟΣ:

Νίκησε ὁ γιός μου; Ἀπόλλωνα σ' εὐχαριστῶ.
Κλειδί μου δίνεις γιὰ τὴν ξήγηση τοῦ λόγου σου.
Καὶ τί γιὰ πρῶτο θὰ σκεπτῶ καὶ τί γιὰ δεύτερο;
τοῦ γιοῦ τὴ νίκη ἢ τοῦ χρησμοῦ τὴν ξήγηση;
Παρακαλῶ σε, συντοπίτη μου ἐσὺ Νίκωνα,
τὸν Ἱερομνήμονα ν' ἀκούσεις νὰ ἱστορεῖ
τὸ τί συνέβηκε μὲς στὸ μαντεῖο
καὶ τὸ χρησμὸ νὰ μελετήσεις ψύχραιμα
μὰ ξήγηση νὰ βροῦμε.
Ἐγὼ στὸ στάδιο τρέχω νὰ φιλήσω τὸ στεφάνι
ποῦ στὸ ὑακίνθινο κεφάλι λάμπει τοῦ παιδιοῦ μου. (φεύγει)

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Εὐτυχισμένος ὁ γονιὸς ποῦ βλέπει
τὸ κέρδος τῆς ζωῆς στὸ γιό του.
Ἐξασφαλίζει ὑπόληψη καὶ θάρρος.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Ὡστόσο τὰ κοινὰ τῆς Κύπρου τώρα
μοῦ τυραννοῦν τὰ σπλάχνα,
κι ἄς ἔχω γιοῦ ποῦ ὦρα τὴν ὦρα θάμπει
στ' ἀγώνισμα σεμνὸς γιὰ νὰ μοχθήσει
φέροντας νίκη στὴ γενιά του καὶ στὴν πόλη του.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Θὰ σοῦ ἱστορήσω καθετὶ βοηθώντας σε
νὰ νοιώσεις τῶν Θεῶν τὸ θέλημα.
Ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδας καὶ τὸ πάθος
γιὰ τὸ πολιτικὰ μεγάλη εἶναι ἀρετὴ.
Καὶ σὲ παινεύω.
Λοιπὸν, τρεῖς μέρες νήστευε ἢ Πυθία
κι ἀπόμεινε ἀπ' τὴ σάρκα τῆς μονάχα λίγος ἴσκιος
ποῦ νὰ δηλώνει τάχατε πῶς ζεῖ.
Ἐγινε πνεῦμα ποῦ μπορεῖ νὰ συλλαμβάνει

τοῦ Ἀπόλλωνα τὸ πνεῦμα. Λούστηκε
στὴν Κασταλία τὴν κρήνη ποῦ τονώνει
ψυχὴ καὶ σῶμα.

Τὰ σφάγια ἀνάμεσα σὲ φύλλα δάφνης ἐτοιμάστηκαν.
Μετὰ ντυμένη ἀνέμελα στὰ ἐνδότερα προχώρησε,
ἦπιε νερὸ ἀπ' τὴν Κασσώτιδα πηγὴ κι ἀνέβηκε
στὸν τρίποδα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ προφήτη.
Ἄφρὸς τὰ χεῖλη τῆς σὲ μιὰ στιγμή καλύπτει,
τὰ μάτια στρογγυλεύουν καὶ πετᾶνε φλόγες,
βογγᾶ ἢ ἀνάσα τῆς, τρεχολογᾶ ὁ ἰδρώτας,
καὶ τοῦτα κραίνει στὸ θεϊκὸ τῆς πάθος:
«Σὲ μάχη ἀναίμακτη ἂν νικήσει ἢ Κύπρος
δυὸ ψήφους στὸ συνέδριο θὰ κερδίσει».
Τῶπε καὶ σιῶπησε, τὰ χεῖλη ράβοντας,
σφαλίζοντας τὰ μάτια κι ἀναπαύοντας τὸ στήθος
σὲ ἀνασεμιὰ παιδιοῦ.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Χρησμός βαρὺς καὶ σκοτεινός!
Ποιὰ μάχη ἀναίμακτη κερδίζει νῆσος,
ποῦ βάρβαροι τριγύρω τὴν κυκλώνουν;
Κι ἂν εἶν' οἱ μάχες πολυθάνατες
σίγουρη νίκη δὲν ἐξασφαλίζουν.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Τοῦτα ζητᾶ ὁ Θεός.
Μιὰ μάχη ἀναίμακτη ἂν κερδίσει τὸ νησί σας
τὴν πρόταση θὰ φέρω στὸ συνέδριο
δυὸ ψήφους ν' ἀποκτήσει ἢ Κύπρος
στὴν πανελλαδική μας ἐκκλησία.
Κατάγραψα τὰ μαντικά καὶ τὰ κατάθεσα
ἐπίσημα κι ἀκόμα στοὺς ταμίες
τὴν προσφορά σας μέτρησα.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Νίκη ἀπὸ μάχη ἀναίμακτη...

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Ἡ εἰρήνη τῶν λαῶν πῶς πάνω ἀπ' ὅλα στέκει.
Εἰρηνικὰ ἂν νικήσεις, δίχως δόλο, δίχως αἷμα,
μὲ τὴν πειθῶ, μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν κατανόηση
ὄριμος εἶσαι ὁπαδὸς τοῦ Ἀπόλλωνα.
Στὸ στάδιο ὁδεύω νὰ ἐποπτεύσω ἂν τίμια
οἱ ἑλλανοδίκες, ἀπὸ μᾶς καθορισμένοι,
κρίνουν τὴ νίκη δίκαια. (φεύγει)

ΓΟΛΓΟΣ:

(μπαίνοντας) Νίκωνα, δέχομαι άσπασμό από φίλο· κι' έπαινο.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Τό μέτρο ξεπερνάς, Γόλγε, άδελφέ μου με τό δίκιο σου.

ΓΟΛΓΟΣ:

Άν ό πατέρας για τό γιό δέν παινευτεί,
τότε γιατί παιδιά νά φέρνει στη ζωή,
γιατί νά τ' ανατρέφει;

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Ζηλεύω τή χαρά σου κι' εϋχομαι
στη θέση σου σε λίγο νά βρεθώ,
δακρϋζοντας για νίκη του δικού μου γιού.

ΓΟΛΓΟΣ:

Άς εισακούσει τήν εϋχή σου ό Άπόλλωνας:
εϋχή γονιού για τίμια πράξη του παιδιού του
εϋήκοα πάντοτε τή δέχεται ό Θεός.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Άς έχει ή Σαλαμίνα δίκαιον έπαινο
κι' άς ρίξει μέρος άπ' τά τείχη της καθώς
θά μπαίνει ό γιός σου.

ΓΟΛΓΟΣ:

Εϋχαριστώ για τες εϋχές σου, Νίκωνα.
Νίκη άθλητῆ, νίκη λαού.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Και νίκη τῆς πατρίδας γιατί πατρίδα εἶν' όλα:
λαός κι άρχόντοι και παρόν και μέλλον
κι όλο τό παρελθόν, με τά χωράφια
και με τες θάλασσες, τά δάση, τούς ναούς, τά σπίτια.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΛΗΤΩΝ:

Τῆ νίκη θά έπαινέσω
του Πάφιου Σώπατρου,
που μελωδίες κυπριακές
στ' όργανο τήν κινύρα
παίζοντας κέρδισε
κι' ανακηρύκτηκε άξια
πυθιονίκης.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Άκουσμα έξαισιο φτάνει
άπό τούς όμιλους των νέων.

ΓΟΛΓΟΣ:

Τιμητικό για τό νησί μας.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ:

Χαἶρε ὦ Κύπρος... (μουσική)

ΧΟΡΟΣ ΑΘΛΗΤΩΝ:

Λένε ό Κινύρας, βασιλιάς
κι ιερέας τῆς Άφροδίτης,
πρώτος σε λύρα κυπριακή
μέλη άπ' τά πάθη τῆς καρδιάς
έπλεξε σε ρυθμό καινούργιο
και μελωδιαν άβροή,
που νά μιλά για τῆς ζωῆς
τά έρωτικά παιγνίδια
και τες χαρές.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Πρώτη χαρά γεννήτρα ό Έρωτας,
που τή ζωή μας διαιώνίζει.

ΓΟΛΓΟΣ:

Και δένει σπίτια, δένει πολιτείες.
(μουσική)

ΧΟΡΟΣ ΑΘΛΗΤΩΝ:

Τόν έρωτα του σώματος
άμα τόν μεταπλάθεις
σ' έρωτα πνεύματος
διπλά κερδίζεις. (φεύγουν)

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Με τό αἶσθημα σοφά μιλοῦν οἱ νέοι.

ΓΟΛΓΟΣ:

Ή λογική πετιέται άπ' τό κεφάλι
όταν τά αἰσθήματα μᾶς λείψουν.
Κοίταξε, Νίκωνα, ό Ίερομνήμονας γυρίζει
και χαιρετᾶ παραξένα.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Άνησυχία γεννά τό φέρισμό του.

ΓΟΛΓΟΣ:

Άντίθετα. Χαρά τόν περιλούζει,
κι άδέξια, κοίταξε, πώς περπατᾶ!

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Κοίτα, θαρρῶ παράδοξα ὁ χορὸς τῶν ἀθλητῶν
ὀδεύει πρὸς στὸ στάδιο.
Κάτι ἀσυνήθιστο συμβαίνει καὶ παράξενο.

ΓΟΛΓΟΣ:

Κάτι πού δένει τοὺς ἀνθρώπους σὲ φιλία
καὶ συμμαχία μὲ τὸ θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.
Ἡ εἰρήνη στὴ φιλία μεθ' διπλά
καὶ ξεπερνᾷ σὲ πάθη καὶ τὸ Διόνυσο.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Βλέπω τοῦ γιοῦ σου ἡ νίκη μέθη
στά φρένα καὶ στὴ γλώσσα σοῦ χαρίζει.

ΓΟΛΓΟΣ:

Τὸ δέχομαι. Πολὺ μὲ κολακεύεις
κι ἄς μὴ τὸ λογαριάσουνε οἱ Θεοὶ σὰν περηφάνεια.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

(μπαινοντας) Νίκωνα, χαῖρε. Τρίτη νίκη κέρδισεν ἡ Κύπρος.
Ὁ Ἀρίστωνας ὁ γιός σου δάφνινο στεφάνι
στὸ κατσαρὸ μαῦρο μαλλί του τώρα φέρνει
καὶ τὶς ζητωκραυγὲς τοῦ κόσμου δέχεται
τὸ νεανικό αὐτί.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Εὐχαριστίες ὀφείλουμε στὸ θεῖο Ἀπόλλωνα,
πού προστατεύει τοῦ κορμοῦ καὶ τοῦ μυαλοῦ τὴν ἄσκηση,
καὶ τὴν καλλιγραμμία ψυχῆς καὶ σώματος
μὲ δάφνινο στεφάνι ἐπιβραβεύει.

ΓΟΛΓΟΣ:

Ἡ Καρπασία μὲ δάφνινα κλαδιὰ
τὸν νικητὴν Ἀρίσωνα ἄς καλωσορίσει.
Νίκη ἀθλητῆ, νίκη λαοῦ.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Γόλγε, τὸ λόγο ξαναπές τον!

ΓΟΛΓΟΣ:

Νίκη ἀθλητῆ, νίκη λαοῦ.
Γιατί;

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Δὲ θέλω ἐξήγηση. Μοῦ δίνεις τὸ κλειδί.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Στὸ στάδιο πρέπει πιά νὰ τρέξω.
Τὸ μάτι τοῦ γονιοῦ σὲ τέτοιες ὥρες
διπλὴ τὴ δείχνει τὴ χαρὰ στὸ γιό,
γιατὶ γονιοῦ ἔπαινος εὐχὴ Θεοῦ.

ΓΟΛΓΟΣ:

Τοὺς ἀθλητὲς θωρῶ νὰ συνοδεύουν
τὸ νικητὴ σου γιό.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ:

Οἱ λέξεις ξεδιαλύνουνε καὶ βλέπω
τὸ νόημα καθαρά.
(μπαίνει ὁ Ἀρίστωνας μὲ ἄλλο Χορὸ Ἀθλητῶν)

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Γιέ μου, ἀκριβέ μου, πρώτη μου τιμὴ.

ΑΡΙΣΤΩΝΑΣ:

Πατέρα, σοῦ φιλῶ τὸ χέρι
καὶ μακαρίζω σε πού δύναμη ἔδωσες στὰ μέλη μου
καὶ πάθος γι' ἄμιλλα καὶ νίκη στὴν καρδιά μου φύτεψες.

ΝΙΚΩΝΑΣ:

Φιλῶ τὴ δάφνη στὰ μαλλιά σου, γιέ μου ἀκριβέ μου,
κι εὐχαριστῶ πού λάμπρυνες τὸ σπίτι μου
κι ἔγραψες τ' ὄνομά μου στοὺς αἰῶνες.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΛΗΤΩΝ:

Τὸν ἐπινίκιον ὕμνο ψάλλουμε
στὸν Κύπριο νικητὴ πού κέρδισε
τὸ δρόμο τρέχοντας μὲ τὰ φτερά τοῦ Νοῦ τὰ ἰσόμετρα.
Θαυμάζανε τὰ μάτια τὴ γοργότητα,
γιατὶ κι' ἐτούτῃ χάρη ἦναι μεγάλη
σὰν τὸ ρυθμὸ καὶ σὰν τὴν ἄρμονία.

ΑΡΙΣΤΩΝΑΣ:

Πρῶτη τιμὴ καὶ δόξα εἶν' οἱ Θεοί.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΛΗΤΩΝ:

Ἡ κάθε νίκη πράξη ὥραία
καὶ στὶς τιμὲς πρώτη τιμὴ.
Τὸ πρῶτο φύλλο δάφνης στὴ γενιά του,
τὸ δεύτερο στὴν πόλη πού τὸν ἔθρεψε,
τὸ τρίτο φύλλο δόξα τῶν Ἑλλήνων,
τῶν Πανελλήνων αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ :

Τρεῖς νίκες νίκησαν οἱ Κύπριοι:
Ζωῖλος καὶ Σώπατρος καὶ Ἀρίστωνας.
Νικήσετε σὲ μάχη ἀναίμακτη.
Νίκωνα, Γόλγε... Ξήγησα τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

ΝΙΚΩΝΑΣ :

Ὡ Ἱερομνήμονα, σὴν τόση μας χαρὰ
χαρὰ ἄλλη μὴ προσθέσεις,
ἢ λύπη μὴ μᾶς πείς πὺν λιγοστεύει
τοῦτο τὸ κτύπο τῆς καρδιάς τὸν πὺν μεθυστικό.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ :

Τὴν Ξήγησι σᾶς λέω,
προσθέτοντας χαρὰ καινούργια σὴν χαρὰ σας,
ὁμαδικὴ χαρὰ.
Νίκη ἀπὸ μάχη ἀναίμακτη ζητᾶ ὁ χρησμός.

ΝΙΚΩΝΑΣ :

Τὸ νοιώσαμε τὸ δύσκολο αἶτημα.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ :

Κι ὁ Γόλγος λέει πὺς νίκη τοῦ ἀθλητῆ
νίκη λαοῦ εἶναι.

ΓΟΛΓΟΣ :

Μὲ συμπαθᾶς ἂν λόγος περηφάνειας φαίνεται
τοῦτος ὁ λόγος μου.
Ἦ πρόθεσή μου ἀπλή καὶ ταπεινή,
τιμητικὴ γιὰ τὸ λαό, ἀφαιρῶντας
τὴν αἴγλη ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ νικητῆ.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ :

Ἦ ἄμιλλα μάχη τῶν κορμιῶν
εἶναι καὶ μάχη τῶν ψυχῶν
ἀναίμακτη μὲ κέρδος ἠθικό
δίχως θανάτους, δίχως λάφυρα.
Μιά μάχη εἰρηνικὴ ὁ ἀγῶνας
μὲ νίκη τῆς ψυχῆς.

ΑΡΙΣΤΩΝΑΣ :

Μὲ σεβασμὸ ρωτῶ, πατέρα, τί σημαίνει
ὁ διάλογός σας τοῦτος;

ΝΙΚΩΝΑΣ :

Εἶπε ὁ χρησμός τοῦ Πύθιου ἹΑπόλλωνα
«σὲ μάχη ἀναίμακτη ἂν νικήσει ἡ Κύπρος

δὺν ψήφους στὸ συνέδριο θὰ κερδίσει».
Ὁ Ἱερομνήμονας ξηγᾶ τὰ λόγια τοῦ χρησμοῦ.

ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ :

Κερδίσατε, ἄντρες Κύπριοι, σὲ μάχη ἀναίμακτη.
Ἐκπρόσωποι τῆς Κύπρου, θὰ ὑποβάλω
στοὺς ἀμφικτύονες πρόταση μὲ βάση τὸ χρησμὸ
κι' ἐσεῖς νὰ μπεῖτε στὸ θεσμὸ μας μὲ δὺν ψήφους.
Ἄμποτε καὶ ἄλλα μέρη ἑλληνικὰ
μὲ μάχη ἀναίμακτη δικαίωμα νὰ κερδίζανε
σ' ἀδελφικὲς συνεδριάσεις.
Καὶ τώρα θυσίες μὲ πλοῦσια σφάγια
χρωστᾶμε στοὺς θεοὺς
γιὰ τούτη τὴ μεγάλη μέρα.

ΝΙΚΩΝΑΣ :

Ἦς εὐλογεῖ ὁ ἹΑπόλλωνας τίς κεφαλῆς
τῶν βλασταριῶν μας νὰ τιμᾶνε πάντα
τὸ ἑλληνικὸ τους πνεῦμα.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΛΗΤΩΝ :

*Εἰρήνη, ὁμότροπη τῆς εὐνομίας
σ' ἀποκαλοῦνε οἱ ποιητές.
Ἐμεῖς σ' ἀποκαλοῦμε
«Μητέρα τῶν Πάντων».*

ΕΠΙΚΗΘΕΙΟΣ ΣΤΗ ΑΘΗΝΑ

Στίχοι Κ. ΧΡΥΣΙΑΝΟΥ

Μουσική Γ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

Κλίμακον

Κόπος

Πόδες

ΔΥΟ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ

Δι τὰ μαθητὰ ἡ δόξα αὐτῶν ἐστὶν
"Ἄσπετος ἔσθ' ὁ δόμος καὶ τὸν πῦρ
Σὲ λήθη κείνην σίματα σφραδίζε
τὸ πνεῦμα σου καὶ ἡ γὰρ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΣΕ ΑΘΛΗΤΗ

Στίχοι: Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Ύπόκρουση: Γ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

Φλάουτο

Κλαρίνο

Πιάνο

Δέ θα μαράνη ή δάφνη στο χροτάφι σου.
 "Αστοχος ήρθε ό δίσκος και την πήρε.
 Σε λίμνη κόκκινη αίματα σφαδάζει
 τό πνεύμα σου κι' ή νίκη.

Στή θέση τοῦ ἀτυχήματος τριανταφυλλιά
 θά φυτευτῆ νά σέ θυμίξη.
 Κάθε χρονιά γιά μιὰ στιγμή θά πέφτη
 μαύρη σιγή θυμητικὴ ὕστερα ἀπ' τὸν δροκο.

Μὰ τὸ μνημεῖο σου χρυσαφί
 παντοτεινὸ θά λάμπη στὰ ἔαρινά
 τὰ μάτια ἐφήβων πού γυμνάζονται
 γιά ἕνα κλωνάρι δόξα.

- Ὁδηγίες: 1 = Δὲ θά μαράνη...
 2 = Στὴ θέση...
 3 = Μὰ τὸ μνημεῖο...

Στίχοι: Κύπρου Χρυσάνθη. "Κύπριοι ἐστὶν Ὀλυμπία"
 Μουσικὴ: Διδάσκου Τομωάκη
 Tempo di Musica

Τῆς Ὀλυμπίας τοῦ νοροπαρ διασκαί λογι σπου
 ἰούχος καί πνεύμα χρυσαφί νο σμεί, πο σμεί, τῆς ἀμυγας ἡ γρό γρο
 λάμπει μέσ' τὰ στή-θη τῶν ἀθλη τῶν-νο η τὰ κ' ὦ
 πέροχη τῆ νῆ-μη εὐ. αγ γε λί - ρει τῆ νί - μη
 προ σμυ νη τῶς ἀ πό τῆς Κύ προ μα τα δὲ τῶν με' ἐλ λη γι
 ἡ ἀ δε τῆ ε ε θ ε σμ' ού σου ἡ σῶσ πη λη γι' ἡ'

χεῖ - ρε ε δω θεοῦ δο αι μη - σου - λο γος - ε -
 παθε εας μαλ δωρη μα φι λι - ες πα κελ λη ves δε
 εμοι υιου αγ γε λος προ τει - εως η χει ρε ες εμα ταχ γεσ η
 χει ρε ες

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΥΜΝΗΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΕ ΡΥΘΜΟ ΠΙΝΔΑΡΙΚΟ ΚΑΙ ΑΛΛΑ

Ἄμιλλα	7
Ἐθνική Ὀλυμπιακή Ἀκαδημία Κύπρου	8
Στὴν Ἐφορεία	9
Στὴν Τρίτη Σύνοδο τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀκαδημίας Κύπρου	10
Στὴν Τέταρτη Σύνοδο τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀκαδημίας Κύπρου	11
Ποίημα γιὰ τὴν Ε' Σύνοδο	12
Κύπριοι στὴν Ὀλυμπία	13
Τὴν Ὀλυμπία	14
Ἐπιστροφή τοῦ ἀθλητῆ	15
Πιέρ ντε Κουμπερτέν	16
Στὸ Δημήτριο Βικέλα	17
Στὸν Ντίνο Μιχαηλίδη	18
Χαιρετισμὸς στὴν Ἡρώ Μιτσίδου, ἰέρεια τοῦ ἀθλητισμοῦ	19
Στὸν Κύπριο νικητὴ τῶν Κοινοπολιτειακῶν Ἀγῶνων	20
Στὸν Ὀλυμπιακὸ Διάδοχο Κωνσταντῖνο	21
Στὸν Περικλῆ Δημητρίου	22
Στὸν νικητὴ τοῦ ἀκοντίου παραπληγικὸ Νίκο Νικολαΐδη	23
Γυμνασιάδα στὴν Κύπρο 1994	24
Ὁ φίλαθλος	25
Σὲ ἀθλήτρια	26
Ἐπικήδειος σὲ ἀθλητῆ	27

ΔΥΟ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΑ

Τελετουργικὸ 37οι Πανελλήνιοι Μαθητικοὶ Ἀγῶνες Στίβου	31
Μικρὴ Ὀλυμπιάδα	34

ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Διαλογισμοὶ στὴν Ὀλυμπία I-V	39
Ἐπίνικος στὸν Πυθιονίκη Ἀρίστανα τοῦ Νίκωνος ἀπὸ τὴν Καρπασία	41
Ὁ Λύκιος στὴν Ἐφεσο	42
Ἀγίας	43
Λόγος γιὰ τὴν ἄμιλλα ἀπὸ ἔφηβο Κύπριον	44

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΝΙΚΕΣ

Προσευχὴ-Ὄρκος:	39
Προσευχὴ τῶν Ἀρχαίων Κυπρίων Ἀθλητῶν	49
Ὄρκος	50

Παγκυπριονίκες:

Στόν Παγκυπριονίκη Ζωΐλο	53
Στόν Παγκυπριονίκη Γόλγο	54
Στόν Παγκυπριονίκη Μναςία	56
Στόν Παγκυπριονίκη Λυκίωνα	58
Στόν Παγκυπριονίκη Φιλόκυπρο	60
Στόν Παγκυπριονίκη Άνθο	62
Στόν Παγκυπριονίκη Διαγόρα	64
Στόν Παγκυπριονίκη Έπιχρυσο	66
Στόν νικητή του άλματος Νικοκλέα	68
Παναγροτικοί Άγώνες της Κύπρου	
Παγκύπριοι Έφηβικοί	81-84
Έπικήδειοι σε άθλητες	87-88

ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΙΕΣ

ΔΥΟ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ

Έπικήδειος σε άθλητή (υπόκρουση Γ. Άρβανιτάκη)	109
Κύπριοι στην Όλυμπια (μουσική Σώζου Τομπόλη)	111

Τυπώθηκε
στα Τυπογραφεία-Λιθογραφεία
«ΘΕΟΠΡΕΣ ΛΤΔ»
Τηλ. 444940-448883
Λευκωσία

Βιβλιοθήκη Πανεπιστημίου Κύπρου